

* ശ്രീവിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ
അഞ്ചു പ്രസ്താവങ്ങൾ.

പരിഭാഷകൻ
ആഗമാനന്ദസ്വാമികൾ.

செலவு 1000

1112

S. D. [illegible] Works & Publishing House, [illegible] Ernakulam

വീല അന്ന

இது உருவானது
எனினும் உருவானது
உருவானது

വിഷയവിവരം.

---

1. ഞാൻ എന്തു പഠിച്ചു
2. നാം ജനിച്ച മർമ്മാഗ്നി (മതം)
3. സ്ത്യാസം

ഇന്ത്യയിലെ ഭാരതീയാഭ്യന്തര സാമ്പ്രദായിക 28

മതം അതിന്റെ മർമ്മം 41

ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ അഞ്ചു പ്രസംഗങ്ങൾ

—*****—

I

ഞാൻ എന്തു ചരിച്ചു?

(1901 മാച്ച് മാസത്തിൽ ഡാക്കായിൽ വെച്ചു നടത്തിയ
പ്രസംഗത്തിന്റെ മുദ്രക്കു.)

പരിജ്ഞാപുണ്യമായ പാണ്ഡിത്യദേശമൊട്ടു
ക്കു സഞ്ചരിച്ചിട്ടും ഇതുവരെ എനിക്ക് പരിവ
യമില്ലാതെയിരുന്ന കിഴക്കേ ബംഗാളത്തിൽ വന്ന് ഈ
ദേശത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ശരിയായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാ
നിടവരുത്തിത്തന്നതായ ഈ അവസരത്തെപ്പറ്റി എനി
ക്കുള്ള സന്തോഷത്തെയും, എനിക്ക് ഇതിനുമുമ്പു തന്നെ
വെൺ കാണുന്നതിനു ദാഗ്ദ്ധ്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാതെ, എന്റെ
സ്വാഭാവികമായ ബംഗാളത്തിലെ മതാനുകൂല്യം, വിദ്യാ
ദാനീയ ഹലദ്യമിഷ്ടപ്രദേശങ്ങൾ, മെനിയത്തായ ഗ്രാ
മങ്ങൾ, എന്നിവയുടെ ദർശനത്തിലുണ്ടായ തൃപ്തിയേയും,
ഞാൻ ഒന്നാമതായിത്തന്നെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
എന്റെ സ്വാഭാവികമായ ബംഗാളത്തു് കറേഞ്ചു വെള്ള
യെപ്പോലെയുള്ളതായിട്ടും ഇതു മോഹിതനായ ഏക

യാകബ്ബിന്റെയും മറ്റും ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ എനിക്ക് ഒരു വലിയ ലാഭമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത് വിദേശങ്ങളിലെ നാനാഭാഗങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ എനിക്ക് എന്റെ സ്വദേശത്തിന്റെ ഭൗതികവും വിശിഷ്ടതയേയും വളരെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ്. ധർമ്മത്തെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്ക് പായുവാൻമുള്ളത് ഇതാണ്:—എന്റെ സ്വന്തരാജ്യത്തിലെ ധർമ്മത്തിൽ, നമ്മുടെ വസ്തുത്തിന്റെ (national religion) ധർമ്മത്തിൽ ഇത്ര മെത്തിയതും ഉൽകൃഷ്ടമായതും ഉണ്ടെന്നറിയാതെ, ഞാൻ അന്യവസ്തുക്കളുടെ ആദർശങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്ന പല സംഭവങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുകയും, അന്യന്മാരുടെ പടിവരുത്തൽ ചെയ്ത് ഇരക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും തൃപ്തികരമായ ധർമ്മം 'ഹിന്ദുധർമ്മ'മാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടിട്ട് ഇപ്പോൾ വാർഷികം അറനകം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇത്ര അപ്രതിമമായ ഒരു മതത്തെ ആദരിക്കുന്ന എന്റെ സ്വരാജ്യക്കാർ അദ്ധ്യാത്മധർമ്മവിഷയത്തിൽ വലിയ അനാസ്ഥ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ഈ മഹത്തായ മാതൃഭൂമിയിലെ പാശ്ചാത്യവിചാരമാതൃകാപ്രവാഹം നിമത്തം അനുകൂലമല്ലാത്ത ഭൗതിക പരിതഃസ്ഥിതികളിലാണ് അവർ അവരുടെ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയാമെന്നിലും, എന്റെ ഐക്യത്തിൽ വലുതായ മനസ്സാപം ഉദിക്കുന്നു.

ഹിന്ദുസ്വഭാവത്തിന്റെ പുനരുജ്ജ്വലനത്തിനായി ഞാൻ നമ്മുടെ ധർമ്മത്തെ പരിഷ്കരിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ

ശായി മരിക്കണമെന്നോ വിചാരിക്കുന്ന ചില പരിഷ്കാര
 പ്രിയന്മാർ ഇന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ട്. അവരിൽ
 ആലോചനാശക്തിയുള്ള ഏതാനും ആളുകൾ കൂടിയുൾ
 പ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ അവ
 രുടെ ഭൂരിപക്ഷം, തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നു ലവ
 ലേശം അറിയാതെ അന്ധന്മാരെപ്പോലെ അന്ത്യന്മാരുടെ
 പിറകെ നടന്നു വലിയ ഭോഷ്കൾ കാണിക്കുന്ന മൂഢ
 ന്മാരെക്കൊണ്ടാണു നിരയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ വർഗ്ഗം പ
 രിഷ്കാരികൾ, വിദേശീയാശയങ്ങളെ നമ്മുടെ ധർമ്മത്തിൽ
 കത്തിക്കുത്തുന്നതിന് അത്യൽസുകരായിരിക്കുന്നു. അ
 വർ "പ്രതിമാരാധനം" എന്നൊരു വാക്കിൽ കടന്നുപിടിപ്പി
 ട്റ് ഹിന്ദുധർമ്മത്തെ വെറുക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? ഹിന്ദു
 ധർമ്മം പ്രതിമാരാധകമാകുകകൊണ്ട്. അവർ, പ്രതിമാരാധ
 നം എന്നു പറയുന്നതെന്തെന്നോ, അതു നല്ലതോ ചീത്ത
 യോ എന്നോ, പശ്ചാദ്യോചിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളവല്ല.
 അവർ ഈ ദൈവാക്കിനെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് "ഹി
 ന്ദുധർമ്മം അസത്യമാണ്" എന്ന് ഒരു കൂട്ടുന്നതിനായി
 സഭയെയും പുറപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇതിയുമെ
 തു വർഗ്ഗക്കാരുണ്ട്. അവർ എപ്പോഴും വിദ്വുസ്കുതി, അ
 യസ്യാനുശക്തി, വായുവലനം; തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെ
 പറ്റി സംസാരിക്കയും ഹിന്ദുക്കളുടെ സകല ആചാരങ്ങ
 ൾക്കും അനാസ്ഥാനങ്ങൾക്കും സമീകരിക്കുകയും വ്യാഖ്യാ
 നിക്കാൻ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ ഇതി ഒരു
 കാര്യം, ഈശ്വരൻതന്നെ വൈദ്യുതചലനങ്ങളുടെ
 നേതാവായതോ മറ്റൊരു ആണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കയില്ലെ
 ന്ന അറിയാതെ ഏതായാലും മനോഭാവം അവരെക്കൊള്ളാം

അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ! നാനാവിധരൂപങ്ങളിലും പ്രകൃതികളിലും വാസനകളിലും കൂടി തന്റെ കൃത്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതെല്ലാം ആ ജഗദീശ്വരി തന്നെയാണു്.

ഇവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി, “എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. നിങ്ങളുടെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളും അതിഗഹനങ്ങളുമായ യുക്തിവാദങ്ങൾ ഒന്നും എനിക്കറിയാണ്ട. അതൊന്നും എനിക്കറിയാണെന്നാഗ്രഹവുമില്ല. എനിക്ക് ഈശ്വരനെ കാണണം; ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരം ലഭിക്കണം; സുഖദുഃഖാദ്യതീതമായ പ്രപഞ്ചപ്രാപ്തമായ നിത്യാനന്ദപദം പ്രാപിക്കണം.” എന്നു പറയുന്ന പഴയ ആളുകൾ ഉണ്ടു്. അവർ, ഭക്തിയോടും ശ്രദ്ധയോടും കൂടി ഗംഗാനദിയിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു മോക്ഷം കിട്ടുമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. “നിങ്ങൾ ഏകാന്തശ്രദ്ധയോടും ഭക്തിയോടുംകൂടി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏകനായകനെ, ശിവൻ, വിഷ്ണു, രാമൻ തുടങ്ങിയ ഏതു രൂപത്തിലെന്നിവിടം ഉപാസിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമായും മോക്ഷം ലഭിക്കും.” എന്നു അവർ പറയുന്നു. ഈ പഴയ അപരിഷ്കൃതസംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവനാകുന്നു ഞാൻ എന്നു് ഇവിടെ ഇതാ നിങ്ങളോടു സാദീമാനം വിളിച്ചു പറയുന്നു. ഈശ്വരനേയും ലോകത്തേയും ഏകകാലത്തിൽ അനുഗമിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്ന വേറൊരു സംഘക്കാരനുണ്ടു്. അവർ സത്യവാന്മാരല്ല. അവർ അന്തർഭൂത ഹൃദയത്തിലുള്ള തിന്മയെല്ലാ വെളിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. മഹാത്മാക്കളെല്ലാം എന്നാണു് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്? “രാമനുള്ളിത്തു കാമനില്ല; കാമനുള്ളതു രാമനില്ല; രാത്രിയു് പകലും ഏകകാലത്തു സർവ്വ

കുയില്യ" എന്നാണ്. നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധനാർ, "ഈ ശാപപ്രാപ്തിയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ കാമകാഞ്ചനത്യാഗം ചെയ്യണം." എന്ന് ഉച്ചസ്വരത്തിൽ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ഈ സംസാരം (പ്രപഞ്ചം) എന്ത്? അസത്യം അന്യസ്താനുക്രമം, വസ്തുവിഹീനം. നിങ്ങൾ അതുപേക്ഷിക്കാതെ എത്രതന്നെ ബ്രമിച്ചാലും ഒരിക്കലും ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കയില്ല. നിങ്ങൾക്ക് അതു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ശക്തിക്കുറവിനെ സമ്മതിക്കണം. അല്ലാതെ ആദർശത്തെ താഴ്ന്നുകയല്പ വേണ്ടത്. ചിഞ്ചതുമടങ്ങിയ ശവത്തെ സ്വപ്നത്തകിടകൊണ്ടു മുട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കരുത്. അതിനാൽ നമ്മുടെ പുണ്യങ്ങളുടെ വാക്യാനുസാരം ഈശ്വരപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടി നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്, നിങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾക്കൊണ്ടു ഒളിച്ചുകളിക്കുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം — ഈ കാപട്യം — ഈ മനോവഞ്ചനം — ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ്.

ഞാൻ എന്തു പഠിച്ചു? ഞാൻ എന്റെ പഴയ സംഘക്കാരിൽ നിന്ന് എന്തു പഠിച്ചു? ഞാൻ പഠിച്ചത് ഇത്രതന്നെ.

ദർശനം ത്രയമേവൈതൽ ദൈവാനുഗ്രഹകാരകം
മനഃശ്ചതപഃ മുദാക്ഷതപഃ മഹാപുരുഷസംഭൃതഃ

ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു മനഃശ്ചതപ, അതായത് മനഃശ്ചരണമാണ്. ഏതെന്നാൽ അതു മനരമേ മുദാക്ഷയെ അർഹിക്കുന്നുള്ളു. രണ്ടാമത്തേതു മുദാക്ഷതപമാണ്. രാജാ ആളുടെ പ്രത്യേകമായും സാമൂഹികമായും

ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അതത് ആദ്യത്തെ
സാക്ഷാത്കാരമാണ്. ഭിന്നമായിത്തന്നെ, ഓരോരു
ത്തരം തങ്ങളുടെ പരിതഃസ്ഥിതിയനുസരിച്ച് ഭിന്നത
യായ അപരങ്ങളുടെ പ്രത്യേകവാരങ്ങളും, പരസ്പര
ബുദ്ധിപരങ്ങളും, പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതിനാൽ
ലം, ഇവയെ എല്ലാം പൊതുവെ നോക്കി, പരസ്പര
തരതാമ്യമുള്ളതെ, മുദാക്ഷതപരിശുദ്ധിയിൽ ഇരുപരസ
ക്ഷാപ്തം ഉണ്ടാകയില്ല, എന്നു നിവ്വിശ്വസം, പരസ്പര
മുദാക്ഷതപരമാണെന്നു? അതു മോക്ഷാനന്തിനോടുകൂടിയ
ഒരു ദൃശ്യമാകുന്നു. അതു സുഖദഃഖങ്ങളുടെ അനു
ഭവിതയിൽനിന്നു വെളിയിൽ കടന്നുള്ള ബലമായ ആ
ഗ്രഹമാകുന്നു. അതു ലോകത്തോടുള്ള തീവ്രമായ ബന്ധ
മാകുന്നു. ഇരുപരസരതാമ്യം കാണുന്നതിനുള്ള ആ ദൃശ്യമായ
തീവ്രദൃശ്യം എപ്പോൾ നിശ്ചയിക്കണമെന്നോ അപ്പോൾ
മാത്രമേ നിശ്ചയിക്കൂ. ഇരുപരസരതാമ്യത്തിൽ അധികാരികളാ
കയ്ക്കുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

വിനീത വേദാന്തസംഗതി ആവശ്യമായിട്ടുണ്ട്.
അതു മഹാപുരുഷന്മാരുമായി നേരിട്ട സമ്പർക്കങ്ങളാക
കണം ആ വിധം, പരമപദം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ആ മഹാ
ത്മാക്കളുടെ മുമ്പായി നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ രൂപീകരി
ക്കുകയുമാകുന്നു. ലോകത്തോടുള്ള തീവ്രമായ ബന്ധവും
ഇരുപരസരതാമ്യത്തിനുള്ള ദൃശ്യവും മാത്രംകൊണ്ടു മതി
യാകുന്നതല്ല. ഗുരൂപദേശംകൂടി അത്യാവശ്യമാകുന്നു. എ
ന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിനുമുമ്പെ, ഭംഗംകൂടാതെ പര
ഗുരവിൽനിന്നു മറ്റൊരാളിലേക്കു തുടർച്ചയായി പരമപദം

യാ പ്രവാമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ശക്തിയുടെ മൂലത്താ
ത്തോടു നിങ്ങളെ സംബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു.
സാധകൻ, ഗുരുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ അദ്ധ്യാത്മതത്ത്വപാ
ദേശാവിനെ കണ്ടുപിടിച്ച്, അദ്ദേഹത്തെ, ആചാര്യനും ത
ത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സമാവധി സമീകരിക്കണം. ച
ത്തക്കത്തിൽ അദ്ധ്യാത്മപഥത്തിലെ അഭിവൃദ്ധി മുഴുവൻ
ഗുരുവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം.

ആരെയാണ് ഗുരുവായി സമീകരിക്കേണ്ടത്?

ശ്രോത്രിയോ/വ്രജിനോ/കാമാന്തോ യോ ബ്രഹ്മചിത്തമേ.

ശ്രോത്രിയെന്നാൽ ശാസ്ത്രപാഠം ചെയ്തിട്ടുള്ളവൻ
എന്നുമാത്രമല്ല അർത്ഥം. അയാൾ ശാസ്ത്രമോശ്യം മന
സ്സിലാക്കിയവനും അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന തത്വങ്ങ
ളെ സ്വീകരിച്ചതിൽ അനുഭവപ്പെടുത്തിയവനും ആയിരി
ക്കണം. വേദങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും കേവലം വായിക്കുന്ന
തുകൊണ്ട് ഒരുവൻ (Parrot) തത്തുല്യമാണെന്ന് പണ്ഡിത
നാകയില്ല. ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ഹൈന്ദവശാസ്ത്രവും വായി
ച്ചിട്ട് അതുകൊണ്ട് ഈശ്വരാനുഭൂതിയുണ്ടായിട്ടുള്ളവ
നാണ് പണ്ഡിതൻ. കേവലം പുസ്തകപാഠകന്മാർ
പണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ട് ഒരുപയോഗവുമില്ല. ഇക്കാര
ലുള്ള എല്ലാപേക്കും ഗുരുവായാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.
ദരിദ്രനായ ഭിക്ഷക്കാരനോടൊപ്പം ഒരു വക്കം രൂപം ഗുരു
ഭക്തിയെ കിട്ടിയാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നാണ് അഭിപ്രായം.
മന്ത്രിപുരമേ ഗുരു അമ്പലമുക്ക്—പരമേശ്വരമില്ലാത്ത
വ—ആയിരിക്കണം. അയാൾ അകാമന്തൻ—മാ

തൊരാഗ്രഹത്താലും വീഡിതനല്ലാത്തവനും ആയിരിക്കണം. അയാൾക്ക്, പരന്താർക്ക ഗുണം ചെയ്യുന്നതെന്നു രിച്ഛയല്ലാതെ വേറൊന്നുമുണ്ടായിരിക്കരുത്. അയാൾ 'അമോതുക്താപാസിന്ധു'—കാരണമില്ലാത്തതുമുള്ള ദേയ്യം പിടിക്കും—ആയിരിക്കണം. അയാൾ കീർത്തിയോ, പേരോ, മറ്റൊരതെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ ഉദ്ദേശ്യമോ, പ്രമാണിച്ച യത്നത്താലും ഉപദേശിക്കുന്ന ആളായിരിക്കരുത്. അയാൾ ഉള്ളുകയ്യിലെ നെല്ലിക്കയെന്നപോലെ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു തത്ത്വം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ള ആർമാത്രമേ ഗുരുവാകയുള്ളെന്നാണു ശ്രുതി ഘോഷിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഗുരുവിനോടു ആത്മീകബന്ധം ഉറപ്പിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരഭർത്താ സുസാധ്യമായിത്തീരുന്നു.

ഉപദേശാഗതനും തത്വഗർഭനും കാംക്ഷിക്കുന്നവൻ ഗുരുവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആദർശത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്ന രീതിയിൽ മനസ്സുനിർത്തി ദ്രുമാഭ്യാസം ശീലിക്കണം. നിങ്ങൾക്ക് ഈശ്വരപ്രാപ്തിക്ക് എത്രതന്നെ അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നാലും ഗുരുലബ്ധി സംഭവിച്ചാലും ദ്രുമാഭ്യാസം അല്ലെങ്കിൽ ഗുരുപദിഷ്ടമാർഗ്ഗപരിശീലനം ഇല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരഭർത്താ രിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇവയെല്ലാം നിങ്ങളിൽ ദ്രുമാായി ഉറപ്പുവരുത്താൻ നിങ്ങൾക്കു പരമപദം പ്രാപിക്കാം.

അതിനാൽ ഞാൻ, ദിവ്യശിഷ്യാന്തങ്ങളായ—വിവക്ഷിതായ—നിങ്ങളോടു പറയുന്നത്, നമ്മുടെ യത്നത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യത്തെ—ഈ സംസാരത്തിന് മുഴുവൻ, ഈ

ഭാഗത്തിന് മാത്രമല്ല സ്വർഗ്ഗാദി പരലോകങ്ങളിലും അപ്പാരം കടക്കണമെന്നുള്ള ഒരു ഹിന്ദുവിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ആദർശത്തെ—പുണ്യപാപങ്ങളെ അതിക്രമിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിനും അപ്പാമിരിക്കുന്ന, സ്വർവ്വിധലൗകികസ്ഥിതിക്കും, അതീതമായിരിക്കുന്ന ആ സർവ്വഭാനന്ദബ്രഹ്മസ്വാനന്ദം എന്ന പരമപദത്തെ—ഭരിക്കലും മറന്നുകൂടാത്തതേ എന്നാണു്.

II

നാം ജനിച്ച ധർമ്മാർത്ഥം (മതം).

അതീതഭൂതകാലത്തു് നമ്മുടെ ഓരോ ആത്മിക വിഷയങ്ങളിൽ അത്യുച്ചാപസ്ഥരായ പ്രാചീനഗുരുക്കന്മാരും നാം നമ്മുടെ മനുഷ്യകുലത്തിലേക്കു് ആ പുണ്യധർമ്മം ആനയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ നാം വരുത്താൻ ഒരു വലിയ അന്ധാരം നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റി ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതായും നാം പുതിയ വസ്തുക്കൾ വലിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ നിവൃത്തിപ്പെടുത്തലും നമ്മുടെ പുറംകാരായുടെ ഭൂതകാലത്തു് നാം മഹത്വവും ചിന്തിച്ചു തിരിച്ചുവെച്ചു് അതിൽ അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മതിയെന്നു് തീർപ്പു് പറ്റുകയുള്ളതും ചെയ്യുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ഈ അന്ധാരത്തിൽ വാടിയിരിക്കുന്ന പ്രാപ്യകുലം കണ്ണടക്കുവാൻ പറ്റാത്ത പുറംകാരങ്ങളിൽ തത്വത്തെ അമിതമായി

കുറിയ ജീവിതം മരണിതം യാതൊരുപിന്നെയും
 നന്നിന് വാങ്ങില്ല. എന്നാൽ പ്രതാപവിതകൊണ്ടു
 വല്ല പ്രതാപനവ്യാപകങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ അവരും
 മറ്റുപ്രതാപന ജീവിതമായിത്തീരുന്നു. അതുമൂലമോ?
 ഒരിക്കലും പോരാ! നാം ചരിത്രത്തിൽക്കൂടി കാണുന്ന
 പ്രതാപന മരണിതംകൊണ്ടു മരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ജീവി
 തപ്രതാപനമായിത്തീരുകയാൽ പ്രാപ്തികളെക്കുറിച്ചാണ് എ
 നിക്കു പ്രതാപവിതകൾ. നമ്മുടെ പ്രതാപവിതകൾ
 അതും പ്രതാപങ്ങളായിത്തീരുന്നു. അതാണ് അവയെപ്പറ്റി എ
 ള്ളാക്കിയും അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അവയെപ്പറ്റി
 അന്യർക്കുതന്നെ എന്തൊരു മട്ടയും കരിയുമാണെന്നു എന്ന്
 മാത്രമല്ല ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അപ്രതാപനം എന്തൊരു മട്ട
 യിൽ അയ്യോമോ മെന്തൊരു മട്ടയിലായിട്ടു
 ഭാവിയായിട്ടു എന്ന് അഭിമാനിക്കാൻ പോകുന്നുവെന്ന് എ
 നിക്കുന്നതും. എങ്ങനെയാണിത്? ഒരു വിധത്തിൽ
 മാത്രം ചരിത്രമിരിക്കുന്നതിന് മർദ്ദം അതിന് പറ്റാത്ത
 പ്രതാപപ്രാപ്തി മാത്രമല്ല, ഏകദേശനാശം തന്നെ
 അഭിമാനിക്കുന്നതായിട്ടുണ്ട്. അതേപ്രകാരം അല്ലാതെ
 തന്നെ മാത്രം വേർതിരിയുമായി കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ
 ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അപ്രതാപനവ്യാപകങ്ങളിൽ നമ്മുടെ
 യാതൊരുപിന്നെയും ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ശക്തിയായ
 മറ്റൊരു മട്ടയും പറ്റാത്തതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും
 വേർതിരിയുകയും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധമായി,
 ഭാവിയെക്കുറിച്ചു കിടക്കുന്നുവെന്ന് അതാണ് കാണുന്നത്.

ഇതിനാൽ ജീവിതം യാതൊരുപിന്നെയും സന്നദ്ധതയോടെ
 സാമാന്യതയോടെ എന്തെല്ലാമെന്നു പറ്റാത്തതും

ഈ ദൃഷ്ടി നമ്മുടെ ഇടയിൽ അന്യം വെച്ച വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. ചിലർ അജ്ഞാതരും, മറ്റു ചിലർ വിശിഷ്ടാജ്ഞാതരും വേറെ ചിലർ ജ്ഞാതരും, ചിലർ ഈശ്വരാരാധനയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, മറ്റു ചിലർ വിശ്വരായകന്മാർ, വേറെ ചിലർ നിരക്കാലോചാസകന്മാർ. ആരോടുകൂടി നോക്കിയാലും ധർമ്മവ്യത്യാസം തന്നെ. അത് അതിജ്ഞാതരും മറ്റു ചിലർക്കു മാത്രമുള്ളതാണ് ഇടയിൽ നിന്നു പോകും വിചാരം കഴിയാതെ അതിഭയം വരുന്നില്ല. അവർക്കു യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ ഏതു ദിവ്യശക്തികളിലും കയറാം. പഞ്ചാജിബ പല ഗ്രാമങ്ങളിലും പണിയിറുപ്പി തിന്നാത്ത ഒരുവനെ ഹിന്ദുവാക്കിത്തന്നു മണിക്കാറില്ല. ബുദ്ധമതം ഒരു ബ്രാഹ്മണനായവന്റെ ഇടയിൽനിന്നും വിചാരം കഴിക്കാനിനിവിശിഷ്ടം. അതുകൊണ്ട് ഒരു ബ്രാഹ്മണനായവൻ അതിഭയം അവാന്തരീക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നും മറ്റും വിചാരം അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾക്കു സംഭവമില്ല. എന്നാൽ ഈ നാനാവിധ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കിടയിൽ ദിവ്യശക്തിയിൽ പൊതുവായതായി ഒരു ഷയത്തിൽ ഐക്യം കാണുന്നുണ്ട്. അത് ധർമ്മദിവ്യവും ഗോമാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ്. ഇത് പോലെ നമ്മുടെ ധർമ്മത്തിലെ നാനാവിധങ്ങളുടേയും രൂപഭേദങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ ഒരു വലിയ ഐക്യസ്ഥാനം അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്നു. ആദ്യമായി ആഗമങ്ങളെക്കുറിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഗതി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. അതായത് ആഗമങ്ങളെ

ഒരു അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ധർമ്മങ്ങൾ മാത്രമെ അതിദൈവത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും സകലവിധമർദ്ദനങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും നശീകരണപ്രയോഗങ്ങളും പരിഗണിക്കാതെ ശക്തിയോടുകൂടി എന്തെങ്കിലും പദ്ധതിയിലൂടെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള എന്നതാണ് ആ വിശേഷതയും. ഗ്രിക്കുകാരുടെ ധർമ്മവും ധാരാളം മാനുഷികതയുള്ളതായിരുന്നിട്ടും ആഗമത്തിന്റെ പിൻതാങ്ങില്ലായ്മയാൽ നശിച്ചുപോയി. എന്നാൽ ജ്ഞാനപരമായ പുസ്തകത്തിൽ അടിസ്ഥാനമാർപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു ഇന്നും ശക്തിക്ഷമം കൂടാതെ നിൽക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ പലപ്പോഴും ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമായ വേദങ്ങൾ എന്ന ആഗമമുള്ളതുകൊണ്ടു റിന്ദാധർമ്മവും ഇതുപോലെതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നു.

വേദങ്ങളെ, കർമ്മകാണ്ഡം ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്ന രണ്ടായി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ദക്ഷിണയിന്ത്യയിൽ മിഥ്യവാദിമാർ ആടുകയുള്ളതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ തത്ത്വങ്ങൾ നടത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിവാഹശാലോദികൃഷ്ടകർമ്മങ്ങൾ പരികൃഷ്ടകാണ്ഡത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണാം. ഇവയ്ക്കും ഉള്ള സംഗതി ഒഴിച്ചാൽ നന്മയായാലും നഷ്ടമായാലും കർമ്മകാണ്ഡം ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും ഉപയോഗമില്ലാത്തതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇനി അതിന്റെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യങ്ങളോടും അടിസ്ഥാനങ്ങളോടും കൂടി തിരിയെ പ്രവൃത്തിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരമെന്ന ആശിക്കുവാൻ കൂടി നിവർത്തിയില്ല. കമാരിലഭട്ടർ ഒരിക്കൽ ശ്രമിച്ചതോടുകൂടി പക്ഷെ ആ ഉദ്യമം വ്യർത്ഥമായി പരിണമിക്കുകയാണായത്.

വേദങ്ങളിലെ ജ്ഞാനകാണ്ഡം ഉപനിഷത്തുകളാൽ പ്രതിപാദിച്ചുപെടുന്നു. ഇതിനെ വേദാന്തം അഥവാ ബ്രഹ്മസിദ്ധി എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ആചാര്യന്മാർ ബ്രഹ്മികളിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലുമൊരുമന്ത്രം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തെല്ലാം അതു് ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. വേദാന്തമാകുന്ന ഫിറുക്കുളുടെ ഇദ്ദേഹത്തെയെക്കുറിച്ചും. ഇൻസ്ത്യയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു ചൈതന്യശാഖക്കാർക്ക് അപരരെ ആശയങ്ങളെ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നെന്നേക്കുമായി അവർക്ക് അവരുടെ തത്വങ്ങളെ വേദാന്തസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചുണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവികമാതൃകയും അദ്വൈതികമാതൃകയും അവർക്ക് അതു് ചെയ്യാതെ ഗുരുവരമില്ല. ദൈവസ്വഭാവമാർഗ്ഗവും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ വിശ്വാസനീയതയെ തെളിയിക്കുന്നതിന് അവരുടെ 'ശോഭാലതാപിനി' ഉപനിഷത്തിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ഒരു പുതിയ ശാഖക്കാർ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ച യാതൊന്നും ബ്രഹ്മികളിൽ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ ഒരു പുതിയ ഉപനിഷത്തു് സൃഷ്ടിക്കുകയും അതു പഴയതാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നു. ഈമാതിരിയിലും അനേകം ഉപനിഷത്തുകൾ പഴയകാലങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇനി വേദങ്ങളെപറ്റി പശ്ചാത്തോടിക്കുന്ന പക്ഷം ഫിറുക്കൾ, അവ ഏതോ ഒരു പുരാതനകാലത്തു മനുഷ്യന്റെ ഉല്പത്തിയെക്കുറിച്ചു കേവലഗുണങ്ങളല്ലെന്നാണു വിശ്വാസിക്കുന്നതു്. ചില കാലങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷവും ഇതരകാലങ്ങളിൽ അപ്രത്യക്ഷവുമായ സകലവിധ ഔന്നരജ്ഞാന

വിടയെങ്കിലും അവ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായിരിക്കാൻ അവ(സ്തുതി മുതലായവ) അവിശ്വാസ്യങ്ങളായി ഭവിക്കുകയും ഇക്കാര്യത്തെ നാം പരാണങ്ങളെ വേദങ്ങളേക്കാൾ ഉയർന്നുപദവിയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു! വേദപഠനം ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ നിശ്ശേഷം അന്യമായിരിക്കുന്നു. വേദം സാമൂഹ്യമതത്തോടുകൂടി ഗൃഹമതാദി വല്ലാതെ വളർന്നു, യുവാക്കന്മാരും വൃദ്ധന്മാരും സ്ത്രീകളും വേദത്തെ ആദരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലം വേഗത്തിൽ വരികയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ഹാ! എത്ര നന്നായിരുന്നു!!

വേദങ്ങളെക്കുറിച്ചു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളിൽ എനിക്ക് അശേഷം വിശ്വാസമില്ല. അന്മാർ ഇന്ത്യ വേദത്തിന്റെ പ്രാചീനത ഒരു കാലത്തേയ്ക്ക് നീക്കിവെക്കുകയും അടുത്ത ദിവസം അവിടെ നിന്ന് ആയിരംവർഷം മാറി പ്രതിപഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നായാലും പരാണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. അവയ്ക്കു വേദങ്ങളോടു യോജിക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമേ പ്രാമാണ്യതയുള്ളവെന്നും മറുഭൂമിയിൽനിന്നും, ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതു തന്നെയാണു് അതു്. പരാണങ്ങളിൽ വേദങ്ങളോടു യോജിക്കാത്ത പല സംഗതികളും കാണാനുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി നോക്കുക. പ്രാണത്തിൽ ഒരാൾ പതിനായിരം വർഷം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നും, വേറെ ഒരാൾ ഇരുപതിനായിരം വർഷം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഏഴുതിരിയിരിക്കുന്നു. വേദത്തിൽ “ശതായശ്ചൈവ പന്ത്രയഃ” എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പൂർവ്വം

നാം സ്വീകരിക്കുന്നത്? നിശ്ചയമായും വേദോക്ത
തം സ്വീകരിക്കണം. ഇതുകൊണ്ടു ഞാൻ പുരാണത്തെ
നിഷേധിക്കുന്നവനാ റിക്കാർ വിചാരിക്കരുത്. അവരി
ൽ ഹൃദയാകർഷകങ്ങളും ചിത്തശുദ്ധികളും യോഗം,
ഭക്തി, ജ്ഞാനം, കർമ്മം എന്നിവയെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവ
യുമായ പല നല്ല റീശിഷ്യാശയങ്ങളും ഉപദേശങ്ങ
ളും ഉണ്ട്. ഇവയെ നാം നിശ്ചയമായി സ്വീകരിക്കേ
ണ്ടതുമാണ്. ഇനി തന്ത്രങ്ങളെ നോക്കാം. 'തന്ത്ര' ശബ്ദ
ത്തിന്റെ റാസ്യവാചനം ശാസ്ത്രമാണത്രെ. ഉദാഹരണം
കുപിലതന്ത്രംതന്നെ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തന്ത്രശബ്ദം
യെ സങ്കീർണ്ണതയ്ക്കായിലാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതാ
യ്. ബലമതം സ്വീകരിച്ച് അറിംസാധനം ചോക്
ത്തിൽ സർവ്വ പ്രവർത്തിച്ച രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാല
ത്തു് രാജഭീതിനിമിത്തം പ്രാണിവിംസ അസാധ്യമായി
തീരുകയാൽ യാഗയജ്ഞങ്ങൾ നടപ്പില്ലാതെയായി. ത
ൽഫലമായി ഹിന്ദുമതത്തിൽ നിന്നും മതം മാറിയ ബ
ലമതക്കാരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ ഈ യാഗയജ്ഞങ്ങ
ളുടെ പ്രധാനഭാഗം രഹസ്യമായി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടുവന്ന
തന്നെ. ഇവയിൽനിന്നാണ് തന്ത്രങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചത്.
തന്ത്രങ്ങളിലെ റാമാധാരം തുടങ്ങിയ ചില നീവകൃത്യ
ങ്ങളെ തൃശ്ശിപ്പാൽ തന്ത്രങ്ങൾ എന്നും റിചാരിച്ചു
വരുന്നതുപോലെ അത്ര ചിത്തയല്ല. അറയിൽ റളരെ
റിലയേറിയ വേദാന്താശയങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സത്യ
ത്തിൽ, ചേങ്ങിലെ ബ്രാഹ്മണഭാഗങ്ങൾ ക്കെത്തട്ടുള്ള
രൂപികരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ് തന്ത്രങ്ങൾ. ഇന്നത്തെ ക
ർമ്മകാണ്ഡത്തിലെ പലപ്പോഴും അനുസ്മരിക്കുന്ന തന്ത്ര
വചനമാണ്. അനുഷ്ഠിക്കുന്നതെന്നതെന്നപോലും.

ഇനി നമുക്ക് ധർമ്മതപഃശുദ്ധി അല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധി, നമുക്കിടയിൽ നാനാവർഗ്ഗീയവിഭാഗങ്ങളും മതപരങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെയിടയിൽ ഐക്യസ്ഥാനങ്ങളും (Common grounds of unity) പങ്കുവെക്കുന്നില്ല. ഒന്നാമതായി അവയിൽ മിക്കതും ഈശ്വരൻ, ആത്മാ, ജാൽ എന്നീ മൂന്ന് വസ്തുക്കളുടെ * സത്ത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. അനാദ്യതയോടെ സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകൃത്യമായ നടുത്തുനിൽക്കുന്ന ഈശ്വരൻ, സാംഖ്യതാദർശിച്ച ശേഷമെല്ലാവരും ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇനി ഒന്ന് ആത്മതപഃശുദ്ധിയും പുനർജന്മത്തെയും കുറിച്ചാണ്. ഇതാണ് സരിച്ച് അസംഖ്യം ജീവാത്മാക്കൾ പിന്നെയും പിന്നെയും ശരീരം ഏടുത്തു സ്വപ്നാവാസ്ഥാരം ഭവനമനുഭവത്തിൽ ചാരി സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇതിനെ സംസാരവാദം അല്ലെങ്കിൽ പഞ്ചബന്ധവാദം എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. പിന്നീട്, ജാൽ അല്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചം ഇത് അനാദിയും അനന്തവുമാണെന്ന് ഏല്പാവാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ചിലർ ഇവ മൂന്നും ഒന്നിന്റെ നാനാരൂപങ്ങൾ (Phases) മാത്രമാണെന്നും, മറ്റു ചിലർ ഇവ മൂന്നും മൂന്ന് വ്യത്യസ്തവസ്തുക്കളാണെന്നും, വേറെചിലർ “ഇതൊന്നുമല്ല വേറൊരുതരംതാഴെ” എന്നും വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഏല്പാവാൻ ഈ മൂന്ന് വസ്തുക്കളെ ഐക്യകണ്ഠേണ സമ്മതിക്കുന്നു.

നമുക്കറിയാൻ കൂടി വേണ്ടതായ ആ കാര്യങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കൾ, ആത്മാവ് മനസ്സിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാ

മന്നാൻ എന്നു കരുതിക്കൊണ്ടുള്ള സംഗതി നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. പാശ്ചാത്യന്മാർ ഒരിക്കലും മനസ്സിനപ്പുറം കടക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പശ്ചിമദേശം, ഈ പ്രപഞ്ചം സുഖസന്തുഷ്ടമാണെന്നും, അതിനാൽ ഇത് ഒരു സുഖാനുഭൂതിക്കുള്ള ഉദ്യാനമാണെന്നുമാണ് അറിയുന്നത്. പൗരസ്ത്യദേശം ജനിച്ചതുതന്നെ ഈ സംസാരം അനിത്യവും ദുഃഖസന്തുഷ്ടവും, അതിനാൽ അസന്തുഷ്ടമാണെന്നും സുഖസന്താനോത്ഥം ആത്മനിയന്ത്രണം ആവശ്യമാണെന്നും ഉള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണ്. ഈ കാരണത്താലാണ് പാശ്ചാത്യദേശം ഖൗകികവിഷയത്തിലും പൗരസ്ത്യദേശം ആത്മീയാത്മികാനുഭൂതിയിലും പ്രഥമപക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇനി നമുക്ക് ഹിന്ദു മതത്തിന്റെ മറ്റു ഒന്നര അംശങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാം. ഈശ്വരവതാരങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ് ഇവയിൽ ഒന്ന്. വേദങ്ങളിൽ മത്സ്യവതാരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതല്ല ഇവിടെ കാല്പമായിട്ടുള്ളത്. അവതാരത്തിന്റെ പാസ്കവാത്ഥം, എന്തായാലും മനുഷ്യാവതാരമാകുന്നു. മനുഷ്യനിൽ ഈശ്വരനെ കാണുകയാകുന്നു യഥാർത്ഥഈശ്വരത്വം എന്നുള്ളതത്വമാണ് ഇതിലുള്ളത്. ഹിന്ദു പ്രകൃതിയിൽക്കൂടി പ്രകൃതിയുടെ ഇച്ഛപരനെ അനുപാദിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അവൻ മനുഷ്യനിൽക്കൂടി മനുഷ്യന്റെ ഈശ്വരനിവേണ്യരൂപം കൈവരുന്നു.

ഇനി വിഗ്രഹാരാധനമാണ്. എല്ലാ ദൈവദികൾ
 മണ്ണിലും ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന പഞ്ചദേവതകളെ ഒപി
 ച്ചാൽ ശേഷമുള്ള ദേവതകളെല്ലാം ഓരോ പദവികളുടെ
 പര്യായങ്ങൾമാത്രമാകുന്നു. ഈ പഞ്ചദേവതകൾതന്നെ
 ഏകനായ ഈശ്വരന്റെ പല നാമങ്ങൾമാത്രമാകുന്നു.
 വിഗ്രഹങ്ങളുടെ ബാഹ്യാരാധനം പൂർവ്വം താഴ്ന്നതരം
 ആരാധനമാത്രമാണെന്നു നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം രേഖാ
 ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് അതൊരു തൊറായ
 സംഗതിയാണെന്നു തർക്കമാകുന്നില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ വിഗ്രഹ
 രാധനാവിനിമിത് പല നിരീശ്വരങ്ങളും നാശകങ്ങളുമാണ്
 അഭ്യാസങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നുവന്നാലും ഞാൻ അ
 തിനെ നിന്ദിക്കുന്നില്ല. അത്രമാത്രമോ? ആ മതവൈരാ
 ഗ്യമുള്ള വിഗ്രഹാരാധകനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ പദപൂജി
 കൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതനായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ അ
 വസ്ഥ തന്നെ ഇപ്പോൾ എന്തായിരിക്കുമായിരുന്നു!!

വിഗ്രഹാരാധനത്തിനു വിപരീതമായി പ്രസംഗിക്കു
 ന്ന, 'പാവപൂജ' എന്ന നിന്ദ്യവാക്യംകൊണ്ട് അതിനെ
 അധിക്ഷേപിക്കുന്ന, ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരികളോട് ഞാൻ
 പറയുന്നതിതാണ്:—“സമോദരമെ, നിങ്ങൾ സകല
 ബാഹ്യാരാധനവ്യവേഷിച്ചു നിരാകാരേശ്വരപൂജയ്ക്കു
 ത്രാണിയുള്ളവരാണെങ്കിൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുകൊള്ളു
 വിൻ! നിങ്ങളെ അറക്കിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്ത
 വരെ നിങ്ങൾ എന്തിനു നിന്ദിക്കുന്നു? പുരാതനചരിത്ര
 ത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഒരു മൗനാഭിമുഖീകരണമാണ്
 ഈ ഉപദേശം. അതുകൊണ്ടു നിമിത്തം ചെയ്തിട്ടു

പൊടിയുമണിഞ്ഞു എന്താനം ഭാഗങ്ങളിൽ ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ നിങ്ങൾ എന്താണു ചെയ്യുക? അത്യാവശ്യമായ ശുദ്ധീകർണകൃത്യവും ജീണ്ണോദ്ധാരണകർമ്മവും കയ്യേൽക്കുകയോ, പഴയതിനെ നിശ്ശേഷം ഇടിച്ചു പൊളിച്ചു തൽസ്ഥാനത്തു അതിനെക്കാൾ എളുപ്പം നാശം വരാവുന്നതായ പുതിയ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു കെട്ടിടം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയോ എന്താണു? നമുക്കു അതിനെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതായുണ്ടു. എന്നാൽ പരിഷ്കാരമെന്നതിനു പഴയതിനെ ജീണ്ണോദ്ധാരണംചെയ്തു ശുദ്ധിയാക്കി സൂക്ഷിക്കുക എന്നല്ലാതെ കററം വന്നതിനെ ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു ഭസ്മമാക്കുക എന്നർത്ഥമില്ല. പഴയതിനെ പുതുക്കി മനോഹരമാക്കി തിന്മയാൽ പിന്നെ വല്ലതും ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ടോ? അപ്പോൾ പരിഷ്കാരകൃത്യം പൂർത്തിയാക്കിയില്ല? നിങ്ങൾക്കു അതു ചെയ്യാമെങ്കിൽ ചെയ്യവിൻ! അല്ലെങ്കിൽ ദുരൈനിലുവിൻ! നിങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല! ഇതാണു എനിക്കു പറയാവാനുള്ളതു. നമ്മുടെ നാട്ടിന്റെ പരിഷ്കാരസംഘക്കാർ നേരെമറിച്ച് ഒരു പുതിയ ഭാതി (Sect) അവരുടെ സ്വന്തമായി സൃഷ്ടിക്കണമെന്നാണു അഭിപ്രായം. അവർ ഏതാനാലും വിധ തുണങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഈശ്വരൻ അവരിൽ അനുഗ്രഹവർഷം പൊഴിക്കുക! എന്നാൽ റിപ്പബ്ലിക് സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ എന്തിനു വാങ്ങിക്കുന്നു? അമാന്ത്യാപത്രം വരായ എന്റെ സ്വദേശികളെ! നമ്മുടെ ഈ സമൂഹത്തോടു കൂടി ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചു പരിഷ്കാരവ്യത്തിന്റെ അനന്യമായ ശക്തിയെ ലോകത്തിൽ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി വി

തറിയട്ടെ. ആയിരമായിരം വർഷാവുമായി നമ്മുടെ ഈ കപ്പൽ ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിച്ചു. അനേകകോടിയുതമാക്കുള്ള സകല ദുഃഖാന്തിതമായ മറുകരയിലേക്കു നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു റിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ദോഷമൊ അപ്രധാനമായ മറ്റു ഏതെങ്കിലും കാരണമൊവിമിത്തം ഇതിന്നു ഇപ്പോൾ ഒരു ചോരമുണ്ടായി കേട്ടു സംഭവിച്ചിരിക്കാം. അതിൽ ഇപ്പോൾ യാത്രചെയ്യുന്നവരായ നിങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ ഏന്താണ് ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നത്? തമ്മിൽ തല്ലി പരസ്പരം ചോഷിച്ചു ഈ തരണിയായ ശപിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെയവിടെ നടക്കുന്നതിന്നൊന്നെന്താണ് ചോരയുടെ അടുപ്പമിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ കഴിയുന്നപരിശ്രമം ചെയ്യുന്നതിന്നോ ഏന്തിനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? നമുക്കെല്ലാവർക്കും യോജിച്ചു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലൊരകതം ഈ കാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനായി വിനിയോഗിക്കണം. എന്നിട്ടു താഴുകയാണെങ്കിൽ ശാപവാക്യങ്ങൾക്കു പകരം ആശീർവ്വചനങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു നമുക്കൊന്നു ചോന്നു ഇതിൽത്തന്നെ കിടന്നു മരിക്കാം.

ബ്രാവമെന്നോട് എനിക്കു രണ്ടു വാക്കു പറയുവാൻ മമമ് ഇതാണ്. “നിങ്ങളുടെ ജനംകൊണ്ടു പരമ്പരകൊണ്ടു ഉള്ള അഭിമാനം വ്യർത്ഥംതന്നെ. കേവലം അർത്ഥശൂന്യംതന്നെ. അതു ദുരൂഹ തൃജിഷ്ടവിൻ! ബ്രാവമെന്നതാ, നിങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അനുസരിച്ചു, നിങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ ഇല്ലതന്നെ. നിങ്ങൾ ഇത്രകാലവും ‘മേൽപ്പട്ട’ രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ജീവിച്ചിരുന്നില്ലേ? നിങ്ങളുടെ പുറ്റികന്മാരുടെ ഹാക്കിൽ നിങ്ങൾക്കു അല്ലെങ്കിലും

വിശ്വാസമുണ്ടായിൽ, ബലമതക്കാരുടെ ശിഷ്യനായശേഷം ബൗദ്ധന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ച മഹാപാപനിവൃത്തിക്കായി തുഷാഗ്നിയിൽ പ്രവേശിച്ച ദേഹത്യാഗംചെയ്ത കമാരിലഭട്ടരേപ്പോലെ, ഈ നിമിഷംതന്നെ നിങ്ങളും തുഷാഗ്നികണ്ഡം നിർമ്മിച്ചു അതിൽ പ്രവേശിച്ച പാപശാസി വരുത്തുവിൻ! നിങ്ങൾക്കു് അതു ചെയ്യാൻതക്ക ധൈര്യമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ശാന്തിക്കുറവിനെ തന്നത്താൻ ഏകദൈവ നിങ്ങളുടെ കൈകൾ മുന്നോട്ടു നീട്ടി ജ്ഞാനത്തെക്കണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ വാതിൽ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ തുറന്നുകൊടുത്തു താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരായ സാധുജനങ്ങൾക്കു വീണ്ടും അവരുടെ അവകാശങ്ങളും സ്ഥാനങ്ങളും നൽകവിൻ.”

•III

സത്യാസം.

അതിന്റെ ആദർശവും അനുഷ്ഠാനവും.

1899 ജൂൺ 19-ാംനു- ശ്രീമദപിതൃകാനന്ദസ്വാമികൾ, പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലെയ്ക്കു ചിതീയനാതു ആരം

• 1901-മാർച്ചമാസം 31-ാംനു- സ്വാതന്ത്ര്യാലുക്കിയ ഒരു ഹൗസ് മെമ്പർ വെച്ച് ശ്രീമദപിതൃകാനന്ദസ്വാമികൾ ജന്മദിനത്തിൽ സന്തോഷം. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ശിഷ്യൻ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് എഴുതിയ റിപ്പോർട്ടിന്റെ പകർപ്പുകൾ ആണ്.

ദിപ്പപ്പോൾ ബെലൂർമഠത്തിലെ സന്യാസിമാർ സമർപ്പിച്ച മംഗളപത്രത്തിനു സ്വാമികൾ കൊടുത്ത മറുപടിയുടെ ചുരുക്കം.

“ഒരു ദീർഘമായ പ്രസംഗത്തിനുള്ള അവസരം ഇതല്ല. എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു ജീവിതത്തിൽ പ്രവൃത്തിയിൽ വരുത്തേണ്ടതായ ഏതാനും ചില ചുരുക്കിയ, സംഗതികളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കാം. ഒന്നാമതായി നാം നമ്മുടെ ആദർശവും, പിന്നീട് അതിനെ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള മാർഗ്ഗവും മനസ്സിലാക്കണം. നിങ്ങളിൽ സന്യാസിമാരായവർ അത്യന്താർത്ഥവേണ്ടി വേദമെന്നുണ്ട്. സന്യാസമെന്നാൽ പരമമർദ്ദവിധിതമാണ്. ഇപ്പോൾ ‘ത്യാഗ’ത്തിനെക്കുറിച്ച് ദീർഘമായി സംസാരിക്കാൻ സൗകര്യമില്ല. എന്നാൽ അതിനെ ഞാൻ എത്രയും ചുരുക്കത്തിൽ ‘മരണസ്റ്റേഘം’ എന്ന പദംകൊണ്ടു പ്രാഖ്യാനിക്കാം. ലൗകികന്മാർ ജീവിതത്തെ സ്റ്റേഘിക്കുന്നു. ഒരു സന്യാസി മരണത്തെ ആണ് ആഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ നാമെല്ലാം ആത്മാത്മ്യം ചെയ്യണമെന്നോ? ഒരിക്കലും അല്ല. ആത്മാത്മ്യം ചെയ്യുന്നവർ ഒരിക്കലും മരണത്തെ സ്റ്റേഘിക്കുന്നവരല്ല. ആത്മാത്മ്യമുള്ള ധ്യാനത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കൽ രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടുള്ളവരിൽ ആരുംതന്നെ പിന്നെ ആ കൃത്യത്തിന് ഒരുങ്ങുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ല. പിന്നീട് മരണസ്റ്റേഘം എന്നാൽ എന്താണ്? നമുക്കു മരണം നിശ്ചയമാണ്. അത് എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരിക്കൽ സംഭവിക്കുന്നതീയ. എന്നാൽ നമുക്ക് ഒരു മഹൽകൃത്യത്തിന്റേ

മരിക്കാം. നമ്മുടെ ആരോഗ്യം, പാനം തുടങ്ങിയ സകല കൃത്യങ്ങളും നമ്മുടെ അഹങ്കാരനാശത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കണം. ആഹാരംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ ശരീരം പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആ ശരീരത്തെ പരമാർത്ഥമായി ബലികഴിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം എന്തു? നിങ്ങൾ ഗുണപരമായതാകാൻ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ പോഷിപ്പിക്കണം. അതും നിങ്ങൾ ലോകത്തിനുമുഴുവൻ വേണ്ടി ഒരു ബലിയായി സമർപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടും യാതൊരു ഗുണവും ഇല്ല. നിങ്ങളുടെ അനേകായിരം സഹോദരന്മാരെ സേവിക്കുകയാണു നിങ്ങളുടെ ഈ ഹൈന്ദവ "അഹം"യുടെ (self) പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ളതും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. അപ്രകാരം നിങ്ങൾ ക്രമേണ മരിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ള മരണത്തിലാണ് സർവ്വഗുണസമൃദ്ധമായ പരലോകപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതു്. തത്ത്വചരിതത്തിൽ സർവ്വഭാഷാശാസ്ത്രമാണു പലം.

ഇനി പറയാനുള്ളതു് ആദർശങ്ങളെ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ്. ഒന്നാമതായി ഹിന്ദു മതസ്ഥർക്കുണ്ടതു് അനുകരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായ രാജാധിപത്വം ഒരു മനസ്സാധാരത്തിന്റെ ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയും അതിനെ അന്ധമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ്. ബൗദ്ധന്മാരുടെയും ക്രൈസ്തവന്മാരുടെയും പരിഷ്കാരത്തിൽനിന്നും ഇതാണു സംഭവിച്ചതു്. ഇതുപോലെതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരത്തക്കവണ്ണം അത്ര താഴ്ന്നതായ രാജാധിപത്വം ഭാഷയുക്തമാണ്. നിങ്ങൾക്കു കുറച്ചെങ്കിലും ഭാവനാശക്തിയില്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്കു നേതാവായി രാജാധിപത്വം ഇല്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്കു

വാം ഭൂമിയിൽ. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആദർശം താഴ്ന്നതോ പ്രവൃത്തിപഥത്തിന് അത്യന്തിതമോ ആയിരിക്കരുത്. നാം ഈ രണ്ടു പരിധികളും ഒഴിക്കണം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ പഴയ വിശ്വാസം, ഒരു ഗുഹയിൽ ഇരുന്നു ധ്യാനിച്ചു മരിക്കുന്നതെന്നാണ്. എന്നാൽ മറ്റു മൂലവരേക്കാൾ മുമ്പെ മോക്ഷത്തിൽ കടക്കുകയെന്നുള്ളതു ഒന്നാണു്. ഒരാൾ തന്റെ സന്യാസരേഖകളുടെ മേൽ അഭേദം ഇരിക്കാതെ താൻ മോക്ഷാർന്നാകയില്ലെന്ന് ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം അത്യുച്ചമായ ആദർശത്തോടും അമാനുഷമായ വൃത്തിപരിശീലനത്തോടും കൂടിക്കലർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഈ നിമിഷം ഗൗരവമായ ധ്യാനത്തിൽ മുങ്ങുന്നതിനും, ഉത്തരക്കണ്ണനും ഈ വയലുകളിലെ കൃഷിവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾ മരുതപാലം എന്നൊരു രാജ്യം വിടണം. ഈ സമയം ശാസ്ത്രീയമായ അധിഗമനവിഷയങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും അടുത്തസമയം വയലുകളിലെ ധാന്യങ്ങൾ കടകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്പിക്കുന്നതിനും ഒരുപോലെ തയ്യാറായിരിക്കണം. നിങ്ങൾ ഇവിടെ മാത്രമല്ല എവിടെയും ഏതുതരം ദാസ്യവൃത്തികൾപോലും ചെയ്യുന്നതിന് ഒരുക്കമുള്ളവരായിരിക്കണം.

ഇനി ഒരു സംഗതി ഓർമ്മിക്കേണ്ടതു്, ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പരമേശ്വരനെ ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നുള്ളതാണ്. നിങ്ങൾ ഋഷിമാർ പഠിപ്പിച്ചതുമായ പരിശുദ്ധതയോടും ആ ഋഷിമാർ ചെയ്തിരുന്നതും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും അവരോക്താവിനെ പറ്റിയും

ഴിത്തു. റിഷരം തന്നത്താൻ ഋഷിമാരാകണം. റി
 ണ്ടും, ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ
 ആളുകളെപ്പോലെതന്നെ—അവതാരപുരുഷന്മാരോളംത
 ന്നെ—വലിയ ആളുകളാണ്. കേവലപുസ്തകപാരായ
 ണംകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ധ്യാനംകൊണ്ട്
 എന്തു കഴിയും? മന്ത്രങ്ങൾ, കന്ത്രങ്ങൾ ഇവയെക്കൊ
 ണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം? നിങ്ങൾ സ്വാശ്രയബുദ്ധിയെ
 അവലംബിക്കവിൻ! പുരുഷന്മാരാക്കിത്തീർന്ന ഈ പുതി
 യുമാർ നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കണം. ബലത്തോളംതന്നെ
 ബലവാന്മാരും, എന്നാൽ പ്രേമപൂർണ്ണമായ ഹൃദയമുള്ളവന്മാ
 ളാണ് ഒരു യഥാർത്ഥമാഷ്ട്രൻ. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ചു
 റവും കാണുന്ന അസംഖ്യം ജനങ്ങളോട് അതിവ അന
 കമ്പയുള്ളവരും, അതേസമയംതന്നെ ബലിഷ്ഠന്മാരും നി
 ശ്ചലന്മാരുമായിരിക്കണം. ഇതെല്ലാം പരസ്പരവിരുദ്ധമാ
 ണെന്നുതോന്നാം. പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ അന്യോന്യവിരുദ്ധമെ
 ന്നു തോന്നുന്ന ഈ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാം റിഷളിൽ യോജി
 മ്പിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ മേധധികാരി നിങ്ങളോട് നഭി
 യിലേക്കുവാടി ഒരു മുതലയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ
 ആശ്വാസപിച്ഛാൽ നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായി അദ്ദോഹത്തി
 ന്റെ ആശ്വാസത്തെ നിവ്വഹിക്കണം. പിന്നീടാണ് അതിനെ
 പ്ലവനം വാദിക്കേണ്ടത്. ആശ്വാസത്തെ പക്ഷെ തെറ്റായി
 തന്നാൽതന്നെയും ആദ്യം അനുസരിക്കണം. പിന്നീടാണ്
 തെറ്റു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടത്. സംഘങ്ങളുടെ പൊതു
 വൈ—വിശിഷ്ട ബംഗാളത്തിലെ—യുള്ള ഒരു വലിയ നാ
 ഗമണ്ഡലം; ആകെക്കുറിയും സംഘത്തിനോട് ഒരു മിന്നാടിപ്പാ
 യെ ജനിക്കാനിടവന്നാൽ തൽക്ഷണം അയാൾ അ

ക്ഷമനായി ചാടിപ്പൊട്ടിപ്പോയ പതിമൂന്നാം നിയമം നിർമ്മിച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. അതിനാൽ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ സംവത്സരത്തോടു അപാരമായ ആരോപണമുണ്ടായിരിക്കണം. അനസരണമില്ലാത്തതും ഇവിടെ സ്ഥലം ഇല്ല. അതിനെ നിർദ്വയം ആട്ടി ഓടിച്ചുകൊള്ളണം. അനസരണമില്ലാത്ത യാതൊരു ഗുണത്തിനും ഇവിടെ സ്ഥലം കൊടുക്കരുത്. നിങ്ങൾ അയാളെ ഉടൻ അടിച്ചു പാത്താക്കണം. ഇതിൽ ചതിയന്മാരെ ഇവിടെ പ്രവേശിപ്പിക്കരുത്. നിങ്ങൾ അന്തരികളോടൊപ്പം സഹനത്തോടെ ഈ പട്ടിയോടോ ചെടികളോടോടൊപ്പം അനസരണമുള്ള വഴിയിലിറങ്ങണം"

IV

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഭാരതീയാദ്ധ്യാത്മിക ഭാവോദ്യാപി.

[1893 മാർച്ചമാസം 11-ാംനം ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ബ്രഹ്മചാരിനി നിവേദിതാ (മിസ്സ് * ജെ. ജെ. നോബിൾ) കത്തുകളിലെ നക്ഷത്രംഗത്തിൽ (Star-Theatre) വെച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തൽ ത്രീത് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ സമാജാധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു. അദ്ദേഹം മിസ്സ് നോബിളിനെ സംസാരിച്ചതായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഏതാനും ഇളകൾക്കു പാത്രമായി.]

(* ഇവിടേ, ത്രീത് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വാർദ്ധക്യം ചെറുത്തപ്പോൾ സ്വാമികളുടെ വാഗ്ദീപ്തിയും, പ്രതിഭയും, പാരമ്പര്യവും എന്നിവയിൽ ആത്മപ്രഭാവത്തോടെ എന്തും സിദ്ധിച്ചു. ഇവയ്ക്കായിട്ടാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാർ പരിഭ്രമിച്ച് ഇവിടെയെത്തി കാലത്തിലായിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധ പാരമ്പര്യം അറിയിക്കുന്നത്.]

1. മാതൃസഭസൂത്രം,

ഞാൻ ഏഷ്യാരുടെ കിടക്കരാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ ഒരു സംഗതി വിശേഷമായി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞത്, അവിടങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ആത്മാത്മികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവാരമാണ്. മിക്കവാറും ഓരോ ജാതിക്കാരെയും മേൽനോട്ടത്തിൽ പാലാത്തതിൽ പണ്ടത്തെ ബംഗാളിലിവിടെ എഴുതിയിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളായ മിശി സംസ്കൃതമന്ത്രങ്ങൾ, നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ വിശേഷങ്ങളിൽ നടത്തിയ ധർമ്മപ്രവരണത്തിന്റെ സ്തോത്രങ്ങളായി ഇന്നും നില്ക്കുന്നതും കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ച ആശ്ചര്യവും ആനന്ദവും നിങ്ങൾക്കെന്ന ഉപരികൂടി!

ഈ ഏഷ്യാരുടെ പാശ്ചാത്യരോടുകൂടിയുള്ള ബന്ധത്തിൽ കാണുന്ന മോടിയിൽനിന്നും നമ്മുടെ ആത്മാത്മികവികാസത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ, അതോടെ അറിയാത്തതും അവകാശമില്ലാത്തവയും അത്രവിസ്താരമായി ഇന്നും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. ഭാരതീയരുടെ ആത്മാത്മികാഭിപ്രായങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായി പെരുമ്പോഴും പാശ്ചാത്യരോടുകൂടി കൂടെ പ്രവരിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളത് ഇപ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാർ സാക്ഷ്യം കാണുന്ന ഒരു സത്യമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഭാരതീയരുടെ ആത്മാത്മികധർമ്മത്തിന് ലോകം എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഭാരതീയരുടെ ആത്മാത്മികധർമ്മം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭൂതവർത്തമാനസ്ഥിതികൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിന് എത്ര പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു മാതൃക അഭിനയിച്ചിട്ടു

ഞങ്ങളും ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും അറിയാം. ഇതിലൂടെ സാ-
 മൂഹ്യമായിട്ട് ഭൂതകാലത്തിലാണ്. ഞാൻ ഇനി വേറെയൊരു
 സർവ്വപ്രധാനമായ സംഗതി കാണുന്നു. ഇത് മനുഷ്യവർഗ്ഗ-
 ത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തിനും ക്രമോന്നതിക്കും സമുദായാടി-
 വൃദ്ധിക്കും അത്യാവശ്യമുള്ള ഏറ്റവും വിപരീതമായ ശക്തി-
 കൾ ലോകത്തിൽ ഫലപ്രസാദത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത് ചേർന്നു
 ഒരു വിശിഷ്ടവർഗ്ഗക്കാർ—അതായത് ആത്മീയാസാക്ഷിന്മാർ*
 ആണെന്നുള്ളതാണ്. ഇത്രമാത്രമല്ല എനിക്ക് പറയാനുള്ളതു-
 ന്നുള്ളത്, ആ ആത്മീയാസാക്ഷിൻ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ശക്തിയില്ലാ-
 യിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആത്മീയാവികാസവിവാദവ്യാപ്തിയെ
 പറ്റി വ്യവഹരിക്കുന്നതിനു നാം ഇവിടെ സമ്മേളിക്കു-
 ന്നായില്ലായിരുന്നു എന്നുകൂടി ഞാൻ പറയുന്നു. പാശ്ചാത്യ-
 ലോകത്തിൽനിന്നു പെരുമയ്ക്കു ലോകത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ
 ശ്രദ്ധയെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട് ഇവിടെയും ആ ആത്മീയാസാക്ഷിൻ ശ-
 ക്തി തന്നെ, അതിനുള്ള ദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും ക-
 ളയാതെയാണെന്നിലും, അതിന്റെ സകല പ്രത്യേകവി-
 ശിഷ്ടഗുണങ്ങളോടുകൂടി പ്രകാശിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നാം
 കാണുന്നത്. ഇതിൽനിന്ന് ഒടുവിൽ ഒരു മഹത്തായ ഫ-
 ലം ഉണ്ടാകുമായിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വികാസം, ക്രമോ-
 ന്നതി (Progress) എന്നീ ആശയങ്ങൾ നാം അറിയാതെ
 തന്നെ നമ്മെ ഉയർത്തുന്നു. ഇനി ഒരു സംഗതി നാം മനസ്സിലാ-
 കേണ്ടതു് പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ഗ്രീസിൽനിന്നുത്ഭവി-
 ച്ചതാണെന്നും ഗ്രീക്കുകാരുടെ പരിഷ്കാരമർത്ഥം പ്രകടനം
 (expression) ആണെന്നും ഉള്ളതാണ്. ഖാരതദ്രമിയിലും

നാം വിനാശിവാന്മാരാണ്. എന്നാൽ നിഘണ്ടുവശാൽ പ്രകടനത്തിന് ശക്തി ഒട്ടും ഒഴിച്ചുവെക്കാത്തവിധം ടി. എ. പ്ലാറ്റം നാം വിനാശി മുഴുകിപ്പോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാവകുടത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രകടനശക്തി ലോകത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കാനിടയാക്കി. ഇതിന്റെ ഫലം എന്തായി? ഫലം ഇതുതന്നെ:- നാം നമുക്കുള്ളതെല്ലാം ഒളിച്ചുവെക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ ഒളിച്ചുവെക്കുന്ന സ്വഭാവം ഓരോരുത്തരിലായി ആരംഭിച്ചു് ഒരു ജാതിസ്വഭാവ(National habit) മായി പറ്റുവസാനിച്ചു. നമ്മെ ഒരു ചൈതന്യമില്ലാത്ത ഗവർണ്മെന്റി കരുതത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ പ്രകടനശക്തി ഇപ്പോൾ അത്ര നശിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകടനം കൂടാതെ നമുക്ക് എങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ കഴിയും? പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ നട്ടെല്ലു വികാസവും പ്രകടവുമാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഏതൊരു എംപ്ലോയ്മെന്റുകൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, ആംഗ്ലോ-സാക്സൻജാതിക്കാരുടെ വേലയുടെ ഈ അംശം നമ്മുടെ ഗവർണ്മെന്റുടെ കൈയ്യിൽ അതിന്റെ ശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഉണർന്നു, ഈ ശക്തിയേറിയ ജാതിക്കാർ എന്ന നമുക്കുണ്ടാക്കിത്തന്നിട്ടുള്ള ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു് നമ്മുടെ കയ്യിലുള്ള ദ്രവ്യരത്നങ്ങളെ വെളിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന് നിർബന്ധിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലോ-സാക്സൻമാർ ഭാരതഭൂമിയുടെ ഭാവിയ്ക്കു വഴിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാന്മാരുടെ ആശയങ്ങൾ ഇപ്പോൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ഥലം അത്യന്തതകരമായവിധം അത്ര അഭിനവമാണ്. നോക്കുക; നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ അവരുടെ തത്വപരവും മോശപരവുമായ സന്ദേശങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗ

അളിപ്പെക്കവിതറിയപ്പോൾ അവർ എന്തു സൗകര്യം
ഉണ്ടായിരുന്നു? സർവ്വാപകമായ സഹോദരഭാവം
മാനന്തവാഡ ബുദ്ധൻ പ്രസംഗിച്ചത് എങ്ങിനയാണ്?
അക്കാലത്തുപോലും നമ്മുടെ ഈ പ്രിയപ്പെട്ട മാതൃഭൂമിയിൽ
യഥാർത്ഥനന്ദപ്രാപ്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗം സമമായിരുന്നു. നമുക്ക്
അന്നുതന്നെ നമ്മുടെ ആശയങ്ങൾ വ്യാപകത്തിന്റെ ഭാഗം
ആക്കാനായി മാർഗ്ഗം വരെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന വ്യാപാരം ആംഗ്ലോസാക്സോണിക്
മാനായിട്ടാണ്. ഇതിൽ അവർ നമ്മുടെ സന്ദേശം കേൾക്കുന്നു
എന്നും, കേൾക്കുക മാത്രമല്ല അതിന്നനുസരിച്ച പ്രവർത്തിക്കുന്നു
എന്നും നാം കാണുന്നു. നമ്മുടെ സന്ദേശത്തിൽ (മിഷനിൽ)
നമ്മെ സഹായിക്കാനായി ഇംഗ്ലണ്ട് തന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ
അതിവേഗമായി കൂടിയ വിചാരനമുക്കു തന്നെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
ഈ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ സന്നിഹിതയായിരിക്കുന്ന മിസ്സ് മുളർ എന്ന സ്ത്രീത്തന്നെപ്പറ്റി
നിങ്ങളിൽ അധികംപേർ കേട്ടിട്ടും, ഒരു ചക്ക അവിടെ
പരിവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ഒരു ഉയർന്ന
കുടുംബത്തിൽ ജനിക്കുകയും ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കുകയും
ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ സതി ഭാരതഭൂമിയോടുള്ള അനല്പമായ സ്നേഹംനിമിത്തം ഭാരതവാർഷത്തെ സ്വഗൃഹമായും
സ്വകുടുംബമായും സ്വീകരിച്ച് നമുക്കുവേണ്ടി സ്വജീവിതം
നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതമാതാവിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും പുനർജന്മത്തിനും വേണ്ടി വേലചെയ്യുന്നതിന്
സ്വജീവിതം വിനിയോഗിച്ചുപോകുന്ന ആ ഉദാത്തനായ സമാധാന
ഇംഗ്ലീഷ് സ്ത്രീയെ—മിസിസ് ബസൻറിംഗ്—നിങ്ങളെല്ലാവർക്കും പരിചയമുണ്ടല്ലോ. ഈത ഉദ്ദേശം

മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്ന വേറെ
ഷ്ട് അമേരിക്കൻസ്ത്രീകളെ ഇന്ന് ഈ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ
നാം കാണുന്നു. ഭാരിച്ചത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ
രാജ്യത്തിന്റെ എത്രയും ചെറിയ ക്ഷേമകൃത്യത്തിനുവേണ്ടി
ഏറ്റവും സ്വജീവിതം ബലികഴിപ്പാൻ മനസ്സുള്ളവരാണ്
ഇവർ എന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട് ഉറപ്പു പറയുന്നു. ഇംഗ്ല
ണ്ടു്, അമേരിക്ക, എന്നീ ശേഷകളിൽ സഞ്ചരിച്ചശേഷം
നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി ഓലമായും
ശാന്തമായും സ്ഥിരപ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന, അനാധാര്യാത്മീ
കൾക്കിടയിലായ; നമ്മുടെ ആ സ്വദേശിയെ-അതായത് കൃ
ത്യാനുബന്ധാധുര്യം നിമിത്തം ഇന്നിവിടെ സന്നിഹിതനാക
ുന്നവർ സാധിക്കാതെയിരുന്നിട്ടുള്ള, എന്റെ പ്രേമവിശ്വാ
സങ്ങൾക്ക് പാത്രീകൃതനായ മിസ്റ്റർ മോറിനി മോറനമാ
ട്ടർജിയേയും കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ നിങ്ങളെ കാർത്തിപ്പിച്ചു
കൊള്ളുന്നു. ഈപ്പാൾ ഇംഗ്ലണ്ടു് നമുക്കയച്ചുതന്നിട്ടുള്ള വേ
റാട സൗകര്യം മിസ്റ്റർ മാർഗററ് നോബിൾ ആണ്.
അവരിൽനിന്നും പല കാര്യങ്ങളും വരിക്കും എന്നു നാം ആ
ശിക്കുന്നു. ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ പ്രസം
ഗിക്കാൻ ചോകുന്ന മിസ്റ്റർ നോബിളിനെ നിങ്ങളുമായി പ
രിചയപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ബ്രഹ്മചാരിണി നിരോധിയുടെ സെകരമായ പ്രസം
ഗം അവസാനിച്ചപ്പോൾ സ്വാമികൾ എഴുന്നേറ്റ് ഇ
പ്രകാരം പറഞ്ഞു.

എനിക്കു വളരെ കുറച്ചു പറയാനുണ്ട്. എനിക്ക് ഒരു
വിപാരമുണ്ട്. അതു നമുക്ക്-ഇൻഡ്യാക്കാക്ക്-വല്ലഭം ചെ

യുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ്. ഇദ്ദേഹക്കാരെ ഇടയിൽ
 തന്നെ ബംഗാളികൾ ഈ വിചാരിക്കത്തപ്പാറി പരിചരസി
 ക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഞാൻ അതിൽ പങ്കുകൊള്ള
 ന്നില്ല. എന്റെ ജീവിതാന്തരേത്യം നിങ്ങളിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ
 ഉണർവ്വുകയാണ്. നിങ്ങൾ അഭിപ്രായമായാലും വിശിഷ്ട
 ഭാവനയായാലും ഭാവനയായാലും വേണ്ടില്ല അതു സാ
 രമില്ല. എന്നിങ്ക് നിങ്ങളെ ഭാജിപ്പിക്കുവാനുള്ളത് നാം പ
 ലപ്പോഴും മറന്നുകൂടുന്ന ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചാണ്. അ
 ത്ത് "നിങ്ങളിൽ തന്നെ വിശ്വാസമുള്ളവരായിരിക്കണം" എ
 ന്നുള്ള തത്വമാണ്. അതൊന്നമാത്രമേ നമുക്ക് ഈശ്വര
 വിശ്വാസത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമാകുകയുള്ളൂ. നിങ്ങൾ അഭിപ്ര
 തിയോ, യോഗപക്ഷിയെന്നോ ശാങ്കരമതസ്ഥനോ, വിശ്വാ
 മിത്രമതസ്ഥനോ വ്യാസമതസ്ഥനോ ആയാലും, അ
 തൊന്നും ഒരു വലിയ കാര്യമല്ല. ഭാരതീയരുടെ ആശയം,
 ലോകത്തിലെ മറ്റുള്ള സകല ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കാണുന്നതു് ഒരു തത്വത്തിലാ
 ണ്" വിശിഷ്ടതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ലോകത്തിലെ മ
 റ്റു സർവ്വമതവും സകല രാജ്യവും ആത്മാവിന്റെ ശക്തി
 നിരണ്ണയും മറന്ന് ആത്മാ ശക്തിത്തൂമ്പൻ, ബലഹീനൻ,
 ജഡം, സ്വയം വേദാശക്തി ഇല്ലാത്തതു് എന്നു വിശ്വ
 സിക്കുമ്പോൾ ഭാരതീയരായ നാം ആത്മാവ് ശാശ്വതവും
 നിത്യനീക്കമരൂപവും ആണെന്നു ബലമായ ബോധത്തോ
 ടുകൂടിയവരാകുന്നു. ഈ തത്വം നാം ഒരിക്കലും മറന്നുക
 ളയരുത്. നാം എപ്പോഴും ഉപനിഷദ്പദേശങ്ങൾ ഓ
 മ്മയിൽ വച്ചുകൊള്ളണം.

നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതും രാത്രി കൊള്ളവിൻ! ഭാരതീയരായ നാം-വിശിഷ്ട ബംഗാളി വാസികൾ-നമ്മുടെ ജാതിധർമ്മത്തിന്റെ നട്ടെല്ലു കരുണു പല വിദേശീയാശയങ്ങളാലും ആക്രമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്ത് നാം ഇതു പിന്നോക്കം വീക്ഷണത്തെയാണ്? നമ്മിൽ ഏറ്റവും തൊണ്ണൂറ്റിന്റെപതു ഭാഗവും ശ്രദ്ധമേ പാരദേശീയാശയങ്ങളും മാതൃകകളുകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചു തിരിക്കുന്നതെന്താണ്? സമുദായസോപാനത്തിന്റെ മുൻപടിയിൽ എത്തണമെങ്കിൽ നാം ഒന്നാമതായി ഇതെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളണം. നമുക്ക് ഉയരണമെങ്കിൽ, പാശ്ചാത്യ ദേശങ്ങളിൽനിന്നു നാം പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടും അനേക സംഗതികൾ ഉണ്ടെന്നുംകൂടി നാം കാണണം. പശ്ചിമദേശത്തുനിന്ന് അവരുടെ കലകളും ശാസ്ത്രങ്ങളും (സയിൻസ്) നാം പഠിക്കണം. പാശ്ചാത്യന്മാരിൽനിന്നു നാം സ്വല്പ പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുകയും, പാശ്ചാത്യന്മാർ നമ്മിൽനിന്ന് ധർമ്മത്വവും അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രവും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളായ നാം ലോകത്തിന്റെ ഗുണക്കന്മാരാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. രാജഭരണാവകാശം തുടങ്ങിയ അനേകം സംഗതികൾ ലഭിക്കുന്നതിന് മെച്ചപ്പെട്ടതുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കഴിഞ്ഞുവരികൊള്ളാം. അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും (rights and privileges) സ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻമാർക്കുവേണ്ടി വരുമോ? സ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻമാർ നമ്മിൽ ഉണ്ടാകുമോ? രണ്ടിൽ ഒരു ഭാഗക്കാർ കേവലം ദരിദ്രന്മാരും യാചകന്മാരുമായിത്തീർന്നാൽ എന്തു സ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻമാണ് മററവർക്കുണ്ടാകുന്നത്? പ്രസംഗിക്കുന്നതെല്ലാം നന്നാണെന്നു. എന്നാൽ ചരസ്സരസം

കരണംകൂടതെ നമുക്ക് ഒരിക്കലും ബാലവാന്മാരാകാൻ കഴികയില്ലെന്ന് ഞാൻ ഇതാ പറയുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കും—മിഷിക്കാരായിട്ടല്ല,—അദ്ധ്യാത്മധർമ്മപ്രദസ്ഥാക്കളായിട്ടു പോകുവാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു. ദാനാദാനന്ത്യാം കഴിയുന്നത്ര ഭംഗിമായി നാം ഉപയോഗിക്കണം. ഈ ഭരണം ആനന്ദസംപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും മാതൃകകളും നമുക്ക് അവരുടെ അടുക്കൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്ത്! പകരം നാം അവർക്കു നിത്യാനന്ദം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ആദർശങ്ങളും കാണിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതോ? സാധ്യാപരി നിങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പൊതുക്ഷേമത്തിനായി കർമ്മം ചെയ്യണം. നിങ്ങളുടെ സങ്കല്പിതമായ മതവൈരാഗ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മിഥ്യാബോധം ദൂരപ്പെടുത്തിവിൻ! മൃത്യു എല്ലാവരെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നോക്കുവിൻ! ലോകത്തിലെ സകലവർഗ്ഗക്കാലം ഭാരതമാതാവിന്റെ പാദോരവിന്ദങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് നമ്മുടെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സനാതനതത്വങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള അത്യുജ്ജ്വലമായ ചരിത്രവസ്തുത നിങ്ങൾ ഓർത്തുകൊള്ളുവിൻ! ഇൻഡ്യ നീശിക്കയില്ല; ജപ്പാൻ നശിക്കയില്ല; ചൈനാ നശിക്കയില്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ നട്ടെല്ലു് അദ്ധ്യാത്മധർമ്മനിർമ്മിതമാണെന്നു നിങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുവിൻ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളോടു പറയുന്ന ആ മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുക. നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ഇതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ഹിന്ദുബാലനെങ്കിലും തന്റെ ധർമ്മം നിഷ്കളങ്കമായി

അദ്ധ്യാത്മതത്വചൈകാന്ത നിഷ്ഠതാനെന്നു വിശ്വ
 സിദ്ധനതിനു തയ്യാറിച്ചെങ്കിൽ, ഞാൻ അവനെ ഹിന്ദുവായി
 വിചാരിക്കുന്നില്ല. കാശ്മീരത്തിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽവെച്ച്
 ഞാൻ ഒരു വൃദ്ധനായ മഹമ്മദീയസ്ത്രീയോടു സംസാരിച്ചു
 കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവരോടു സൗമ്യസ്വഭാവത്തിൽ,
 “നിങ്ങളുടെ ധർമ്മമാർഗ്ഗം എന്തു?” എന്നു ചോദിച്ച സംഗ
 തിന്മാൻ ഇദ്ദേഹം രാഷ്ട്രം. “ഇതുകൊണ്ട് അനൗചിതമാ
 ട്ടു! അദ്വൈതത്തിന്റെ രൂപമാൽ ഞാൻ ഒരു മുസ്ലീമാണ്”
 എന്ന് ആ സ്ത്രീ സ്വഭാവത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നീട്
 ഒരു ഹിന്ദുവിനോടു, “നിങ്ങളുടെ ധർമ്മമാർഗ്ഗം എന്തു?” എ
 ന്നു ചോദിച്ചു. അയാൾ ഉടൻതന്നെ “ഞാൻ ഒരു ഹിന്ദുവാ
 ണ്” എന്നു നേരേ മറുപടി പറഞ്ഞു “ശ്രദ്ധ” എന്ന ക
 രോപനീയത്തിന്റെ ഒരു മഹത്വമേറിയ വാക്കു ഞാൻ രാഷ്ട്ര
 ണ്. “ശ്രദ്ധയ്ക്കു” ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം നാം നവീകരതയ്ക്കിന്റെ
 ജീവിതത്തിൽ കാണുന്നു. ശ്രദ്ധയുടെ മാനദണ്ഡം പ്രംസം
 നിത്യമാണ് എന്റെ ജീവനാദ്യേന്ദ്രം. മനസ്സുവെക്കു
 ന്നതും സകല ധർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും ശക്തിയേറിയ വെ
 ടകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു ഈ ശ്രദ്ധയ
 എന്നു ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും നിങ്ങളോടു പറയുകൊ
 ള്ളട്ടെ. നന്നായായി നിങ്ങളുടെ പിന്മുറകളിൽത്തന്നെ ശ്ര
 ധ—ദ്രവ്യവിശ്വാസം—ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒന്നു ഒരു വെ
 റിയ നീർപോളിയും മറെറൊരു പാവുതോന്നതമായ തിരയു
 മായിരിക്കാം. എന്നാൽ രണ്ടിനുമടിയിൽ അപാരസമൃദ്ധം
 കിടക്കുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാവർക്കും ആശയം വകയുണ്ട്.
 എല്ലാവർക്കും പരഗതിയു വകയുണ്ട്. എല്ലാവരും ഇ
 യാലകിൽ നാളെ മായാഞ്ചന്ധം ഉപേക്ഷിക്കണം. ഇതാ

ഞ് ഞൊമതായി ചെയ്യേണ്ടതു്. അപാരമായ ആശ
 അപാരമായി ഉയന്ന സംഗതികൾ നിവൃത്തിക്കുന്നതിലേക്കു
 ഈ ഇല്ല ഇനിപ്പിക്കുന്നു. ആ ഏതൊരു നമുക്ക് ഒരിക്കൽക്കൂടി
 പരിശുദ്ധനാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് ഉപയോഗപ്രദ
 അല്ലായ ഏറ്റവും ഉൾക്കൊള്ളാത്ത പരമം ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടി
 രുന്നതായ, അശുഭനന്ദനെയും വ്യാസനെയും കാലത്തെ
 നമുക്കു സമുദായജീവിതരീതി വീണ്ടും നമുക്ക് ഉണ്ടാകും.
 ഇന്നു നാം ആത്മികവിചാരത്തിലും ആത്മികഭർമ്മത്തിലും
 വളരെ പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാരതഭൂമിക്ക് ധാരാളം ആത്മിക
 കൾകൊണ്ടു്; അതുകൊണ്ടു് ലോകത്തിലെ സകല വർഗ്ഗ
 കൾക്കുമേൽ ഇടയിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം ഭാരതഭൂമിയുടെ ആ
 ത്മികസമ്പത്തു് അതിനു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഐതിഹ്യങ്ങളും
 ആശ (Hope) കളും വിശ്വാസിക്കാമെന്നിൽ നമുക്കു
 പഴയ ദിവസങ്ങൾ നമുക്ക് ഒരിക്കൽക്കൂടി വരും. എന്നാൽ
 ആ ദിവസങ്ങൾ നിങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു് നിൽക്കുന്നതു്.
 യുവജനങ്ങളേ! നിങ്ങൾ ധനവാന്മാരായ കോടിശാഹന്മാ
 രിൽനിന്നു വല്ല സഹായവുമുണ്ടാകുമെന്നാശിക്കേണ്ട. ലോ
 കത്തിലെ സകല മഹാകൃത്യങ്ങളും ഭരിച്ചന്മാരായ സാധു
 കളാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഭരിച്ചന്മാരേ! നിങ്ങൾ ഏഴു
 നേൽക്കവിൻ! വരുവിൻ! നിങ്ങൾക്കു് എന്തു് ചെയ്യാൻ
 കഴിയും. നിങ്ങൾതന്നെ സകലതും ചെയ്യണം. നിങ്ങൾ
 ഭരിച്ചന്മാരാണെങ്കിലും നിങ്ങളെ അനുകരിക്കാൻ വളരെ
 പേർ ഉണ്ടാകും. നിങ്ങൾ ദുഃഖചിത്തന്മാരും സർവ്വോപ
 രിഹ്തന്മാരും സത്യവാന്മാരും ആയിരിക്കിൻ! ആത്മവി
 ശ്വാസത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കവിൻ! ബംഗാൾ യുവജനങ്ങളേ,
 നിങ്ങളാണു് ഭാരതഭൂമിയെ ഉന്നമിപ്പിക്കേണ്ടതു്.

ഇതുകൊള്ളുവിൻ! നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഇതു വാസ്തവമാണ്. ഇതു ഇന്നോ നാളയോ ചെയ്യുകഴിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കരുത്. എന്റെ സ്വന്തം ആത്മാവിന്റേ ശരീരത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ ഇതിലും വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ ബംഗാൾ യുവജനങ്ങളെ! ഞാൻ നിങ്ങളെ ഹൃദയംഗമം സ്നേഹിക്കുന്നു. പണം ഇല്ലാത്ത നിങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഇതു ഇരിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ ധനഹീനന്മാരായതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വേല ചെയ്യും. നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പ്രജ്ഞശീലികളും സത്യവാന്മാരായിരിക്കും. നിങ്ങൾ പ്രജ്ഞശീലികളും സത്യവാന്മാരായതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ സർവ്വവും ത്യജിക്കുന്നതിന് തയ്യാറായിരിക്കും. അതാണ് ഞാനിപ്പോൾ നിങ്ങളോടു പറയുന്നത്. ഒരിക്കൽകൂടി ഞാൻ ഇതു നിങ്ങളോടു ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു. ഇതാണ് നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ സന്ദേശം. ഇതുതന്നെയാണ് എന്റെയും ജീവിതസന്ദേശം. ഏതു ദർശനമോ തത്വശാസ്ത്രശാഖയോ നിങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ ഗണിക്കുന്നില്ല. എനിക്ക് പറയുവാനുള്ളതു്, ഭാരതസാമ്രാജ്യം മുഴുവൻ മനുഷ്യന്റെ ദേവതാമൂലമുൾക്കൊള്ളുന്ന നിഷ്പക്ഷമായ സനാതനവിശ്വാസം വ്യാപിക്കണമെന്നു തെളിയിക്കാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണെന്നും അതിൽ ഞാൻതന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നും മാത്രമാണ്. ഈ വിശ്വാസം രാജ്യംമുഴുവനും സർവ്വതരികമായി പ്രചരിക്കുമാറാകട്ടെ!

കർമ്മവും അതിന്റെ മർദ്ദവും.

(1900 ജനുവരി 4-ാംത- കാലിപ്പോർക്കിയാതിൽ ചോസ് അൻമലിസ്സിൽവെച്ച് ശ്രീമദ്വൈകുണ്ഠസ്വാമികൾ നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗം)

ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള മഹാതത്വങ്ങളിൽ ഒന്ന് കർമ്മപായങ്ങളോടും കർമ്മസിദ്ധിയോടും തന്നെ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കണം എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഈ തത്വം ഒരുമഹാപാപത്തിൽനിന്നാണു ഞാൻ പഠിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതംതന്നെ ഈ തത്വത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു. ഈ ഒരു തത്വത്തിൽനിന്നു പല വലിയപാഠങ്ങളും പഠിച്ചാൽ എന്തിയ്ക്കും ഇടവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം മുഴുവനും ഈ തത്വത്തിൽ സ്ഥാപിതമാണെന്നും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു വലിയദോഷം, നമ്മുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തിന്റെ കമനീയതയും മനോഹാരിതയും നിമിത്തം നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിമുഴുവൻ ലക്ഷ്യത്തിൽ പതിപ്പിച്ചുകയും തൽപ്രാപ്യപായങ്ങളിൽ ഊല പതിപ്പിച്ചുകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ പരാജയം സംഭവിക്കുമ്പോൾ അതിനെ വ്യക്തമായി വിവേചനംചെയ്തു നോക്കിയാൽ ഏറ്റവും തൊണ്ണൂറ്റി വെച്ച് അവസരങ്ങളിലും അതിനുള്ള ഹേതു നാം

ചെമ്പ്രാപ്പുപാതക്കുള്ളക്കുറിപ്പ് വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധി
 കരുതിയെന്നതാണെന്നുകാണാമു. ഉപാധക്കുള്ളപ്പുഴയിലും
 പുത്തിയിലും വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധവർദ്ധിയാണ് അത്യന്തം
 ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഉപാധം ശരിയാക്കേണ്ടതിൽ സിദ്ധി തീ
 ര്പ്പുപാധം വന്നുവെന്നും വാക്കു നിവൃത്തിയില്ല; കാരണം
 ആണ് കാർത്തികത്തിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്നത്; കർപ്പൂരത്തിന്റെ വരി
 കയില്ല. കാരണങ്ങൾ വേണ്ടവണ്ണം പുഴയിലോടും ശക്തി
 യോടുംകൂടി ഇരുന്നില്ലെങ്കിൽ കാർത്തികം ഉത്ഭവിക്കുകയില്ല. നമ്മു
 കൾ ചെമ്പ്രാപ്പുപാതയിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു അതിൽ ചെമ്പ്രാ
 പ്പുപാതയിൽ ഉപാധവും തീർപ്പുപുഴയിൽക്കിടന്നാൽ ചെ
 മ്പ്രാപ്പുപാതയിൽക്കൂടി അതിന്റെ പോക്കിനെ വിട്ടുകൊ
 ള്ള ഉപാധം ശരിയാക്കിത്തന്നാക്കിക്കൊണ്ടാൽ ചെമ്പ്രാപ്പുപാതയിൽ ചെ
 മ്പ്രാപ്പുപാതയും എന്തെങ്കിലും തീർപ്പുപാതയും. കാരണം നേരത്തെ
 ചെമ്പ്രാപ്പുപാതയിൽ കാർപ്പൂരം വരികുന്നതിനെ തടയാതെ പ്രയാസപ്പെട്ടി
 ണ്ടുണ്ട്; കാർപ്പൂരം തീർപ്പുപാതയോടൊന്നും. അത് വരുവാൻ നിർ
 ബന്ധമില്ലാത്തതാകുന്നു. അതിനാൽ കാരണത്തെക്കുറിച്ച് നാം
 നോക്കിക്കൊണ്ടാൽ കാർപ്പൂരം തനിമയെ വന്നുകൊള്ളും. ചെ
 മ്പ്രാപ്പുപാതയിലാണ് കാർപ്പൂരം. അതിനുള്ള ഉപാധം, കാര
 ണം. ഉപാധ അതിൽ വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധവർദ്ധിക്കുകയാണ്
 ജീവിതത്തിന്റെ മഹാമർദ്ദം. ഇതുതന്നെ നാം ഗീതയിലും
 കാണുന്നു. നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ചെ
 മ്പ്രാപ്പുപാതയിൽ എന്തെങ്കിലും, അതിൽ മനസ്സു മുഴുവൻവെ
 ച്ച്, നമ്മുടെ ശക്തികളെ ഉപയോഗിച്ച് നാം കർമ്മ
 ചെയ്യണം. അതേസമയംതന്നെ നാം സത്താതാരിലി
 ണ്ടുപ്രദേശത്ത്. അതായത് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ നാം ചെയ്യുകൊ
 ണ്ടിരിക്കുന്ന കർമ്മത്തിൽനിന്ന് ഇതരവസ്തുക്കളാൽ അപഹ

രിക്കപ്പെട്ടവൻ സാധിക്കാത്തതായിരിക്കണമെന്നിങ്ങനാ
ലും ആ കർമ്മത്തെ യഥേഷ്ടം ത്രാളിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും
നമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

നാം ഒരു ദേവ കയ്യേൽക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശക്തി
മുഴുവൻ അതിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. അതു പരാജയ
ത്തിൽ കലാശിച്ചാലും നമുക്ക് അതുപേക്ഷിക്കുവാൻ കഴി
യുന്നില്ല. ഇതാണു ദൈവത്തിന്റെ മുഖമേന്മ എന്നു ന
മ്മുടെ സ്വന്തജീവിതമാണെന്ന പരിശോധിച്ചാൽ നമുക്കു
കാണാം. അതു നമ്മെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു. ഇനി സ്വസ്ഥ
മെങ്കിലും കൂടുതൽ ആസക്തി കാണിച്ചാൽ അതു നമ്മുടെ
ദൈവം വേർതിരിക്കുമോ ഉള്ള എന്നു നമുക്കറിയാം. എങ്കി
ലും അതിൽനിന്നു വിട്ടൊഴിയുവാൻ നമുക്കു ശക്തിയില്ല.
തേനീട്ടു മധുപാനത്തിനായി വന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ
കാലുകൾ മധുരകാശത്തിൽ ഒട്ടിച്ചപ്പോൾ. വലിച്ചെടുക്കു
വാൻ ഒരു നിമിഷത്തില്ല. നാം ഈ അവസ്ഥയിലാണു
വർത്തിക്കുന്നതെന്നു നാംതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും കാണുന്നു.
ഇതാണു വാസ്തവരഹസ്യം. നാം ഇവിടെ എത്തിയ
വന്നു? തേൻ കുടിക്കാൻ വന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ
കയ്യും കാലും എല്ലാം ഇതിൽ ഒട്ടിച്ചപ്പോൾ. നാം ഗ്രാമീ
ക്കൻവന്നു; എന്നാൽ നാം ഗ്രാമീതയായായി. നാം ഭു
ജിക്കാൻവന്നു; എന്നാൽ നാം ഭുജനയായായി. നാം ഭരി
ക്കുവാൻ വന്നു; എന്നാൽ ഭരണാധിപനായി. നാം കർമ്മം
ചെയ്യുവാൻ വന്നു; എന്നാൽ കർമ്മാധിനയായി. എ
പ്പോഴും നാം ഇതുതന്നെ കാണുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിത
ത്തിന്റെ ഓരോ അംശത്തിലും ഇതു നമുക്ക് അനുഭവമാ

കുന്ദ. നാം അന്യരുടെ മനസ്സിലേക്ക് വെട്ടിക്കുറുപ്പ് എപ്പോഴും യത്നിക്കുന്നു. അന്യരുടെ മനസ്സ് നമ്മുടെതേൽ വെട്ടിക്കുറുപ്പ്. നാം ജീവിതസുഖമനുഭവിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. ആ സുഖങ്ങൾ നമ്മുടെ മർദ്ദങ്ങളെ കരളാക്കുന്നു. നാം പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് എല്ലാം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലക്രമേണ പ്രകൃതി നമ്മിൽനിന്ന് എല്ലാം കയ്യാലോക്കുന്നു. സകലതും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മെ ദുരന്തം തള്ളുന്നു.

കാർത്തികൻ ഇങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജീവിതം എപ്പോഴും പ്രകാശസമ്പന്നമാകുമായിരുന്നു. പക്ഷെ നിരാശപ്പെടേണ്ട. സാരമില്ല! പരാജയവും വിജയവും സന്തോഷവും സന്താപവും നിറഞ്ഞതായിരുന്നെങ്കിലും നമ്മുടെ ജീവിതം പ്രകാശംകൊണ്ടുമാത്രം പ്രശോഭിക്കുന്നതാവേണ്ടത് കഴിയും. അതിലേയ്ക്കു നാം ബദ്ധന്മാരായിരിക്കേണ്ടതല്ലാത്തതാകാം.

ദുഃഖത്തിന്റെ നിദാനം സകലതും ബന്ധവുമാണ്. അതിനാൽ ഗീത പറയുന്നു, “കർമ്മം ചെയ്യുക. എന്നാൽ ബന്ധനാകരുത്; സകലനാകരുത്” എന്ന്. കർമ്മ വസ്തു എത്ര സ്നേഹപൂർണ്ണവും ആത്മീയവുമായിരിക്കാത്താൽ അതിനായ ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതും ആയിരുന്നാലും അതിനോടുള്ള സകല ബന്ധവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്ക് അധീനമായിരിക്കണം. വേണമെന്നതോ അന്യോരം കർമ്മം നിശ്ശേഷം ത്യജിക്കുവാനുള്ള ശക്തി നാം സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചുകൊള്ളണം. ദർബ്ബലന്മാർ ഇവിടെ ഈ ജന്മത്തിലോ ഇതര ജന്മങ്ങളിലോ സ്ഥാനമില്ല.

ദൈർണ്യവും ദൈവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമിമാണം. ദൈർണ്യവും കാലികവും മാനസികവും ആയ സകല ദൈവങ്ങളെ ക്ഷമനേതാവാണ്. ദൈർണ്യവുമെന്ന മരണം. നമുക്കു പൂർവ്വം അനേകകോടി മൈത്രേയങ്ങൾ (ദോഷാണുക്കൾ) ഉണ്ടു്. എന്നാൽ നാം ദൈവവന്മാരാകുന്നതുവരെ—അവയ്ക്കു നമുക്കുമേൽ യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴികയില്ല. സമതപ്തനായി ഒരു കോടി മൈത്രേയമൈത്രേയങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കേണ്ടായിരിക്കാം. അതു വകുപയ്യേണം. അവയ്ക്കു നമുക്കു അടുത്തു വരുവാൻകൂടി ചെയ്യുമില്ല! നമുക്കു മുമ്പു ദൈവവന്മാരാകുന്നതുവരെ അവയ്ക്കു നമുക്കുമേൽ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ ശക്തിയില്ല! ഇതു ഒരു വലിയ തത്വമാണ്. ഓരോ ജീവനും ദൈർണ്യവും മരണവും ആകുന്നു. ബാഹ്യ ആനന്ദവും നിത്യവ്യഥയും അമൃതതപവും ആണ്. ദൈർണ്യവും അസമാപ്തദൈവവും കൃപയും ആണ്. ദൈർണ്യവുമെന്ന മൃത്യു.

ആസക്തിയാണ് ഇപ്പോൾ നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന സകല വ്യവസ്ഥിതിന്റെയും മുഖസ്ഥാനം. നാം നമുക്കു മിത്രങ്ങളിലും ബന്ധുക്കളിലും സൗജന്യമായിരിക്കുന്നു; നമുക്കു ആത്മികവും മാനസികവുമായ കർമ്മങ്ങളിൽ സൗജന്യമായിരിക്കുന്നു; ബാഹ്യവസ്തുക്കളിൽ വ്യവസ്ഥിതിവേണ്ടി സകലതയ്ക്കു പരായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ദാനവും ഈ സകലതയിൽത്തന്നെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ദൈവം ഒഴിയുന്നമതിൽ നാം അസൗജന്യമായിത്തീരണം. യഥാർത്ഥം സകല ഉപേക്ഷിക്കുവാനുള്ള ശക്തി നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ ഒരിക്കലും നമ്മെ ദൈവം ബാധിക്കുകയില്ല.

ന്നു. ഒരു വസ്തുവിൽ സർവ്വമാണെന്നു സകുതി ഉറപ്പിക്കുകയും
 എന്നാൽ വേണ്ടിവരുമ്പോൾ അതിനോടുള്ള സകലബ
 സ്ഥവും നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു ശക്തി
 എകകാലത്തുണ്ടായിരിക്കുന്നവനാണെന്നു പ്രകൃതിയുടെ ഉ
 ത്തമാംശം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. സകുതി ഉറപ്പിക്കു
 ന്നതിന്നു തുപോലെ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയു
 ള്ളായിരിക്കുന്നതിനാണു് വൈഷമ്യം. നന്നിലും ആസകുതി
 യിലുമാണു വിചിത്രം. അവർ നന്നിനോടും സ്നേഹമില്ല.
 അവർ കഠിനഹൃദയന്മാരും ആരോടും സഹതപമില്ലാത്ത
 വരും ആണു്. മനുഷ്യസാധാരണമായ ദേവത്തിന്റെ
 ശ്രീഭാഗവും അവരെ ബാധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു ഭിത്തി
 കൂട് നന്നിലും ദേവമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഭിത്തി നന്നിനേയും ഒ
 രിക്കലുംസ്നേഹിക്കുന്നില്ല; ഒരു ദേവവും അതിനെ ബാധിക്കു
 ന്നമില്ല. എങ്കിലും ഭിത്തി ഭിത്തിതന്നെ. നിശ്ചയമായും
 ഒരു ഭിത്തിയാകുന്നതിൽ നല്ലതു് ബലനും സകുതനും ആയി
 രിക്കുന്നതാണു്. ഒരിക്കലും നന്നിനേയും സ്നേഹിക്കാത്ത
 ശിഖായുദ്ധനായ മനുഷ്യൻ ദേവമുണ്ടാകാത്തതുപോലെ
 സുഖവും ഉണ്ടാകാറില്ല; ദേവൻ അനുഭവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ
 സുഖവും അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതല്ല നമുക്കു
 വേണ്ടതു്. അതു ദൌർബല്യമാണു്; മരണമാണു്. ഒ
 രിക്കലും ദൌർബല്യവും ദേവവും അറിയാത്ത മനുഷ്യൻ അപ
 ത്തമാണു്. അതിന്റെ സ്ഥിതി മരവിച്ചുപോയ നിഷ്ഠ
 ത്തനാവസ്ഥയിലാണു്. അതു നമുക്കു ആശ്ചര്യമില്ല.

നമുക്കു വേണ്ടതു് സ്നേഹമനാശക്തി—മറിമയേ

റിയ ബന്ധനശക്തി—ഒരൊറ്റവസ്തുവിൽ നമ്മുടെ മനസ്സു

മുഴുവൻ പ്രാപ്തപ്പെട്ടിട്ട് അന്യന്മാർക്കുവേണ്ടി, നമ്മുടെ നമ്മുടെ നാൾ സമീകരിക്കുന്ന ദേവന്മാരുടെ ദിവ്യശക്തിയാണ്. അതുമൂലം പോലും, ദേവന്മാരെക്കാൾ ഉയർന്ന നിലയിൽ എത്തുവാനുള്ള ശക്തികൂടി നാം സമ്പാദിക്കണം. ആപ്തപുരുഷന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു മുഴുവൻ പ്രേമം എന്ന ഏകമർമ്മത്തിലേക്കു നിക്ഷേപിച്ചുവാൻ കഴിയും. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അസംഗനായിരിക്കുന്നു. ഇതെങ്ങനെ? ഇതിൽ ദൈവരാജ മനസ്സുണ്ട്.

യാചകന് ഒരിക്കലും സത്തു കൂടിയില്ല. യാചകന് സാമതാപത്തോടും നിന്ദയോടും കൂടി—കറഞ്ഞപക്ഷം ഇവൻ താഴ്ന്നവനാണ് എന്നുള്ള അവനയോടുകൂടി എങ്കിലും—മാത്രമേ ഒരു കാര്യം കിട്ടുകയുള്ളൂ. അവൻ കിട്ടുന്നതിൽ തൃപ്തിയാ സന്തോഷമാ ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

നാമെല്ലാം യാചകന്മാരാണ്. ചെയ്യുന്നതിനെല്ലാം നമുക്കു പകരംവേണം. നാമെല്ലാം കച്ചവടക്കാരാണ്. നാമെല്ലാം ജീവിതവിക്രയികൾ; പുണ്യവിക്രയികൾ; ധർമ്മവിക്രയികൾ—കഷ്ടം! നാം പ്രേമത്തെപ്പോലും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നു.

നിങ്ങൾ പൂർവ്വപാരത്തിനാരംഭിക്കുന്നവെങ്കിൽ—കൊടുക്കൽവാങ്ങലിന്, ക്രയവിക്രയത്തിന് ഒങ്ങുന്നവെങ്കിൽ—കച്ചവടനിയമമാനുസരിക്കുന്നു. നല്ലകാലവുമാണ് ചീത്തക്കാലവുമാണ്. വിചയ്യ കയറുവാ ഇറക്കുവാ വരും. ഇടിവു പടമെന്ന നിങ്ങൾ ഏല്പോഴും ഓർത്തിരിക്കണം. അതുകണ്ണാടിയിൽ നോക്കുന്നതുപോലെയാണ്. നിങ്ങളുടെ മുഖം അവിടെ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കൊഞ്ഞനം

കാട്ടിയാൽ കണ്ണാടിയിലും അതു കാണാം. നിജരം
വിരിച്ചാൽ കണ്ണാടിയും വിരിയ്ക്കും. ഇതാണ് കൊടുക്കൽ
വാങ്ങൽ; ക്രവചികൃതം.

നാം സ്വന്തിക്കപ്പെടുന്ന എന്തുകൊണ്ട്? നാം കൊ
ടുക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല. പകരം ഇട്ടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.
നമ്മുടെ സ്റ്റേഫത്തിനു പകരം നമ്മുടെ കഷ്ടതയുണ്ടാകുന്നതു
നമ്മുടെ സ്റ്റേഫത്തിൽ നിന്നല്ല, പകരം സ്റ്റേഫം വേണമെ
ന്ന ഇട്ടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. പ്രതിഫലമായില്ലാതി
ടത്തു ദേവവുമില്ല. ആഗ്രാഹം, അഥവാ ഇച്ഛയാണ് സ
കലദേവത്തിന്റെയും ജന്മമേതു. ആഗ്രാഹങ്ങളെല്ലാം ജ
യാപജയനിയമങ്ങൾക്കധീനമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആഗ്ര
ഹമുണ്ടെങ്കിൽ ദേവവും ഉണ്ടാകും.

യഥാർത്ഥവിജയത്തിന്റെയും, യഥാർത്ഥാനന്ദത്തിന്റെയും
മാറാമർമ്മം, അതിനാൽ, പ്രതിഫലം ഇച്ഛിക്കാത്തവൻ—
നിരണ്ണവംസ്വാർത്ഥതയില്ലാത്തവൻ—ഏറ്റവും വിജയിയാ
യി പീടുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഇത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്ര
ഥമദൃഷ്ട്യാ അവാസ്തവമായി തോന്നിയേക്കാം. സ്വാർത്ഥ
തയില്ലാത്ത ഏതൊരുവനാണ് വഞ്ചിതനും പീഡിതനും
ആകാത്തത്? അതെ, പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ വാസ്തവംതന്നെ. “കൃ
ത്യവിന്ന സ്വാർത്ഥത ലേശമില്ലായിരുന്നു; എങ്കിലും അദ്ദേ
ഹം കരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു.” സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്സ്വാർത്ഥതയാണ് ഒരു വലിയ വിജ
യത്തിന്—കോടി കോടി ജനങ്ങളുടെ ജീവിതം യഥാർത്ഥ
വിജയാനുഗ്രാഹം കൊണ്ട് അലംകൃതമാകുന്നതിന്—കാര
ണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു നാംകാണുന്നു.

ഒന്നും ആഗ്രഹിക്കരുത്; പ്രതിഫലമായി യാതൊന്നും ആവശ്യപ്പെടരുത്. കൊടുക്കുവാനുള്ളതു കൊടുക്കുക; അതു തിരിയെ വന്നുകൊള്ളും. അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും ഇല്ലാതെ വിചാരിക്കരുത്, സമസ്രുഗണം തിരികെ കിട്ടും. എന്നാൽ അതേപ്പറ്റി നാം ഊഷിക്കരുത്. കൊടുക്കുക, കൊടുക്കുക, അതുതന്നെ അതിന്റെ അവസാനം. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഭാനമാണെന്ന് അറിയാവിൻ! കൊടുക്കുവാൻ പ്രകൃതി നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനസ്സോടുകൂടി തന്നെ കൊടുക്കുവിൻ. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ റിപ്പോർക്ക് എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വരും. സമ്പാദിക്കാനായി റിപ്പോർ ജീവിതം സ്വീകരിക്കുന്നു. കൈരണ്ടും മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കും എല്ലാം കൊണ്ടുപോകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃതി നിങ്ങളുടെ കഴുത്തിന്റേപ്പിടിച്ച് കൈരണ്ടും വിടുന്നു. സമത മുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാതെ സാധിക്കയില്ല. “ഞാൻ കൊടുക്കുകയില്ല” എന്നുപറയുന്ന നിമിഷം ബലാൽകാരപ്രയോഗം വരും. അപകടവും വരും. കാലക്രമേണ എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കാൻ എല്ലാവരും നിർബന്ധിതരായിരിക്കുന്നു. ഈ നിയമത്തിന് വിപരീതമായി വൈവൻ എത്രമാത്രം ശ്രമിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം അവൻ കഷ്ടതയും കൂടി വരും. നമുക്കു കൊടുക്കാൻ, അഥവാ ത്യജിക്കാൻ, മനസ്സില്ല. പ്രകൃതിയുടെ ഈ മാനന്തര്യ ആവശ്യം നിറവേറ്റാൻ നമുക്കു സമ്മതമില്ല. ഇതാണ് നമ്മുടെ കഷ്ടതയ്ക്കു കാരണം. കാട്ടു പോയാൽ പകരം നമുക്കു വീടു കിട്ടുന്നു. സൂര്യൻ സമുദ്രത്തിൽ നിന്നു ജലം ഗ്രഹിക്കുന്നത് പകരം നമുക്ക് ധാരയായായി വന്നു തരും.

വാനാണ്. നിങ്ങൾ കൊടുക്കാനും വാങ്ങാനുള്ള ഒരു യന്ത്രമാണ്. നിങ്ങൾ വാങ്ങുന്നത് കൊടുക്കാനായിട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട് പലരും ഒന്നും ആവശ്യപ്പെടരുത്. കൂടതൽ കൊടുക്കത്തോറും കൂടുതൽ വന്നുചേർന്നുകൊള്ളും. ഈ ക്ലിപ്തനിൽ എത്ര എളുപ്പം നിങ്ങൾക്കു വായുവിനെ വെളിയിലേക്കു തള്ളാൻ കഴിയുമോ, അത്ര എളുപ്പം വായു വെളിയിൽനിന്ന് ഉള്ളിലേക്കു പ്രവഹിക്കും. നാതയും പാഠവും എല്ലാം അടച്ചിടുന്നാൽ അകത്തുള്ളത് അവിടെ തന്നെ നിൽക്കും. പക്ഷെ പുറത്തുള്ളതും അകത്തേക്കു വരികയില്ല. അകത്തുള്ളതു അവിടെ കെട്ടിനിന്ന് ഓടിച്ചു വിഷമയമായിത്തീരും. നമി തുടർച്ചയായി സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു ടെഴിക്കിക്കാണ്ടിയില്ലെന്നു, വീണ്ടും നിറഞ്ഞുകൊണ്ടും ഇരിയ്ക്കുന്നു. സമുദ്രത്തിലേക്കുള്ള പ്രവാഹം തടയരുത്. തടഞ്ഞാൽ ആ നിമിഷം നാശം അകപ്പെടും.

അതിനാൽ യാവകൻ-ഭിക്കിക്കാരൻ-ആയിരിക്കരുത്. നിസംശനമായിരിക്കുക. ഇതാണ് ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വിഷമമേറിയ വേഷം! വഴിമില്ലാത്ത ആപത്തുകളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധികൊണ്ടു കണക്കു കൂട്ടിയാൽ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അറിയാൻ സാധിക്കയില്ല. അതെല്ലാം അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. ഭൂതകാലത്തു ഉദ്യോഗത്തിന്റെ ആകെത്തുള്ള മോടി കാണാൻ കഴിയുമായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ട് എന്തു? അനുഭവിച്ചു വാസ്തവത്തിൽ അറിയാത്തതായി അകത്തു കയറിയ സാധിക്കൂ. നമ്മുടെ ഇതരം തെലുക്കു പരാജയത്തിൽ പദ്യവസാനിച്ചാലും, നമ്മുടെ ശരീരം മുഴുവൻ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു പോരുന്നപ്പോൾ മുഷിരാനും, മനുഷ്യ

പ്പും വിടരുത്. ഈ കഷ്ടതകളുടെ എല്ലാം മധ്യത്തിൽ നാം നമ്മുടെ ഇരശ്ശരഭാവന പരിപാലിക്കണം. അടിക്കൂട് അടികൾ; മതിക്കൂട് മതി; കള്ളത്തിന് കള്ളം, എന്നിങ്ങനെ ശക്തിയോടുകൂടി പ്രതികൂല ചെസ്സാണ് പ്രകൃതി നമ്മെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ പ്രതികാരമല്ല അടക്കി അസരതനായിരിക്കുവാൻ ഒരു ദിവ്യാതീതശക്തി നമുക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഓരോ ദിവസവും, 'നിസ്സംഗനായിരിക്കണം' എന്നുള്ള വിചാരം നാം പുതുക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി പിന്തിരിച്ചു മുമ്പു നാം സ്നേഹിച്ചിരുന്നതും നമുക്കു സങ്കീർണ്ണമായിരുന്നതുമായ വസ്തുക്കളെ നോക്കി അവയിൽ ഓരോന്നും നമുക്ക് എത്രമാത്രം ദുഃഖത്തിനും കഷ്ടതയ്ക്കും മറ്റുമുപദായിട്ടുണ്ടെന്ന് ആലോചിക്കുന്നു. സ്നേഹംനിമിത്തം നാം എത്രമാത്രം നിരാശയിൽകിടന്നു മുങ്ങുവാൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ അനുഭവപഥത്തിൽ എത്രയുണ്ട്. അന്യന്മാരുടെ ഭാഗമായി നാം എത്രമാത്രം അധഃപതിക്കുവാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് നാം ഓർക്കുന്നു. "ഇനിമേൽ ഞാൻ സ്വന്തമായിരിക്കും. ഇനിമേൽ ഞാൻ ആത്മാവിനെ സംയമനം ചെയ്യും" എന്നു നാം ഒരു പുതിയ തീർപ്പുചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ സമയം വരുന്നു. കാര്യം വീണ്ടും പഴയപോലെതന്നെ നടക്കുന്നു! വീണ്ടും ആത്മാവു ബദ്ധനായി മുക്കിമാറ്റം കാണാതെ കഴിഞ്ഞു. വലയിൽ വീണുകിടന്ന പിടയുന്ന പക്ഷിയെപ്പോലെയാണു നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ കഥ.

ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് എനിയ്ക്കറിയാം. ഭയങ്കരം, മഹാഭയങ്കരമാണ്. നമ്മിൽ ആററിനു തൊ

മറ്റൊരിവിടെയും അധീനനായും ഭഗാശയനായും ആയി
 തീരുന്നു. പലപ്പോഴും ഭേദപ്പെട്ടകളകളായി ആത്മ
 വം, പ്രേമം തുടങ്ങിയ ഉത്തമഗുണങ്ങളുടെ ആസ്തിക്യ
 ത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരായിത്തീരുന്നു. ചെറുപ്പ
 ത്തിൽ ക്ഷമ, ദയ, ശുദ്ധത, നിഷ്ഠാപത്യം മുതലായ ഗുണ
 ങ്ങളോടുകൂടിയിരുന്ന പലരും വാൽകൃത്തിൽ ശുദ്ധകപട
 ണത്തുകാരായിത്തീരുന്നതു നാം കാണുന്നു. അവരുടെ മ
 നസ്സു മുഴുവൻ അസ്ഥിരതകൊണ്ടു നിറഞ്ഞുപോകുന്നു.
 ബാഹ്യമായി പരക്ക (intricacy) പല തന്ത്രങ്ങളും ഉ
 ങ്ങായിരിക്കാം. അവർ വെറും വചനമാണ്. അവർ
 സംസാരിക്കുന്നില്ല. സംസാരിച്ചുകിൽ വളരെ നന്നായി
 തന്നു. അവരുടെ ഹൃദയം അമേതനമായിപ്പോയി. അ
 താണു് അവർ സംസാരിക്കാത്തതു്. അവർ ഭേദപ്രവാ
 ക്കു പറകയോ, കോപിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കോപിച്ചെ
 ണിൽ വളരെ നന്നായിരുന്നു. ഭേദപ്രവാകു പറയാൻ ക
 ഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ സമസ്തഗുണം നന്നായിരുന്നു. അ
 വർ കഴിയുകയില്ല. അതിനുള്ള ശക്തി അവർക്കില്ല.
 അവരുടെ ഹൃദയം മൃതമായിപ്പോയി. അതുകൊണ്ടു മേ
 ഷ്ടിക്കുവാൻ—ഒരു ഭേദപ്രവാകു പറയാൻ—ഒരു കഠിന
 വാക്കുപോലും ഉച്ചരിക്കാൻ—അതിനു ശക്തിയില്ല.

ഇതൊന്നും വരാതെ നാം സൂക്ഷിക്കണം. അതു
 കൊണ്ടാണു നമുക്കു ദിവ്യാതീതശക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം
 എന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്. അമാനുഷശക്തിക്കു ബലം
 പോരാ. ദിവ്യാതീതശക്തിതന്നെ വേണം. ആ ഒരൊ
 ന്ന മാർഗ്ഗമേ നമുക്കു വെളിയിൽ ഇറങ്ങുവാനുള്ളൂ. അതൊ

നാകൊണ്ടുമാത്രമേ നമുക്ക് ഈ ഭരണത്തിലും കഷ്ടപ്പാട്
 ബുദ്ധിമുട്ടിലുംകൂടി അധികംകൂടാതെ കടന്നു പോകുവാൻ
 സാധിക്കയുള്ളൂ. കഷണം കഷണമായി നമുക്ക് ഭാരം
 കീറിപ്പോയേക്കാം. ഏതിലും നമുക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒന്നി
 നൊന്നിനു ഗുണഭൂതിയുണ്ടായിത്തീരണം.

അതു വളരെ പ്രയാസമാണ്. എങ്കിലും ദുഃഖാഭ്യാ
 സംകൊണ്ടു് അതൊന്നും ഇല്ലാതാക്കാം. നാംതന്നെ ഇത്
 കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് യാതൊന്നും വരികയില്ലെന്ന
 നാം ഓർക്കണം. നമുക്ക് ശരീരം സന്നദ്ധമാകുന്നതുവരെ
 നമ്മെ യാതൊരു രോഗവും ബാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന ഞാൻ
 ഇപ്പോൾതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. രോഗബീജങ്ങളെല്ലാ
 മല്ല, ശരീരത്തിന്റെ ആനുകൂല്യത്തെക്കൂടി ആശ്രയിച്ചു
 രോഗം ഉത്ഭവിക്കയുള്ളൂ. നമുക്ക് ചോരുന്നതേ നമുക്ക്
 വരികയുള്ളൂ. നമുക്ക് ചോരുന്നത് കഷ്ടത ഒന്നും നമ്മെ
 ബാധിക്കുകയില്ലെന്ന നിരഭിമാനം നാം ഓർക്കണം. അ
 യോഗ്യമായ ഭണ്ഡം കിടക്കവും ആക്കും വരിച്ചിട്ടില്ല.
 എന്റെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു വഴി തയ്യാറാക്കാത്ത
 യാതൊരു ഭോഷവും എന്നെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇതും
 നാം അറിഞ്ഞേണ്ടതാണ്. നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സ
 കല ഭരണവും, സമർത്ഥവും ആപത്തും നിങ്ങൾ തന്നെ
 ഞാൻ വഴി തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടായതാണെന്നു തന്നെഞാൻ
 വിവേചനംചെയ്തു നോക്കിയാൽ നിങ്ങൾക്കു് അറിയാറാ
 കും. നിങ്ങൾ പകുതി ചെയ്തു. ബാഹ്യലോകം ശേഷം
 പകുതി ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണു കാറ്റും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.
 ഇതു നമുക്ക് സമാധാനം ഉണ്ടാക്കും. അതനുസരിച്ചു

വിവേചനത്തിൽനിന്നുതന്നെ ആശങ്കനകമായ ഒരു ധ്വനി പുറപ്പെടും. “ബാഹ്യലോകത്തെ കീഴടക്കുവാനുള്ള ശക്തി എനിക്കില്ല. എന്നാൽ എന്നിൽ, എനിക്കു” എററവും അടുത്തു്, സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആദ്യന്തരലോകം എനിക്കുയീനമാണ്. ഒരു പരാജയമുണ്ടാക്കുവാൻ രണ്ടും വേരേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, എനിക്കു പീഡയുണ്ടാക്കുവാൻ ഒന്നിനു തനിച്ചു ശക്തിയില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്നതു ഞാൻ വിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ല. പിന്നെ എനിക്കു് എങ്ങിനെ പീഡയുണ്ടാകും? എനിക്കു് എന്റെമേൽ പൂർണ്ണസംയമനശക്തി പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ പീഡ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല” ഇതാണ് ആ ധ്വനി.

ശൈശവമുതൽ നാം കുററുമെല്ലാം ബാഹ്യവസ്തുക്കളിൽ ആരോപിക്കുവാൻ “താമിക്കുന്നു. എല്ലാത്തോഴും നാം അന്യന്മാരെ ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിയ്ക്കുന്നു. നമുക്കു കഷ്ടത വന്നാൽ “ഈ ലോകം പിശാചിന്റെ ലോകമാണ്” എന്നു പറയുന്നു. അന്യന്മാരെ നാം, “എന്തു സ്വലികെട്ടു മറയ്ക്കാൻ!” എന്നുപറഞ്ഞു ശകാരിക്കുന്നു. അത്ര നല്ലവരാണെങ്കിൽ നാം ഈ ലോകത്തു് എന്തുകൊണ്ടുവന്നു? ഇതു പിശാചിന്റെ ലോകമാണെങ്കിൽ നമ്മളും പിശാചുക്കളായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നാം ഇവിടെ വരാൻ കാരണമെന്തു്? “ഹോ! ലോകത്തിലെ ജനങ്ങളെല്ലാം സ്വാർത്ഥതയുള്ളവർ!” എന്നു പറയുന്നതു ശരി.

ഇവരേക്കാൾ നമുക്കു യോഗ്യത കൂടുതലുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഈ കൂട്ടത്തിൽ എന്തു കൊണ്ടു വന്നുചേർന്നു! സ്വപ്നം ആലോചിച്ചു നോക്കുവിൻ.

നമുക്കു കിട്ടാനുള്ളതേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. ചോകും ചീത്തയാണെന്നും നാം നല്ലവരാണെന്നും മറ്റും പറയുന്നതെല്ലാം വെറും കള്ളം. ഒരിക്കലും അത് അങ്ങിനെ ദുരികയില്ല. നാം പറയുന്നത് ഒരു പെരുങ്കള്ളമാണ്.

ഈ നാം പഠിക്കേണ്ട ഒന്നാമത്തെ പാഠമാണ്. അന്യവസ്തുക്കളെ ചോഷിക്കുകയോ, അന്യന്റെമേൽ കുറ്റം ആരോപിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്ന ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്യണം. പുരുഷത്വത്തോടെ ഏഴുനേരം കുറ്റം നിങ്ങളിൽ തന്നെ ചുമത്തുവിൻ! അതാണ് ശരി. അതാണ് സത്യമെന്ന നിശ്ചയം കാണാം. നിങ്ങളെത്തന്നെ പിടികൂടണം.

ഈ നിമിഷം നാം നമുക്കു പുരുഷത്വത്തേയും ദൈവത്വത്തേയും പറ്റി വളരെയധികം സംസാരിച്ചു. “ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലാം അറിയാം. എന്തും ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഞങ്ങൾ നിർദ്വേഷന്മാരാണ്; നിർമ്മലന്മാരാണ്; സ്വാതന്ത്ര്യലേശമില്ലാത്തവരാണ്” എന്നെല്ലാം പറയുന്നു. അടുത്തനിമിഷം ഒരു ചെറിയ കല്പനയിൽ പീഡയുണ്ടാക്കുകയും, വല്ല ‘കോത്ത്’ന്റെയും നിസ്സാരകോപം നമ്മെ സങ്കടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തെരുവുനീളെ അ

ലത്തുനടക്കുന്ന വല്ല ഭോഷനും ഈ ദേവന്മാരെ ശ്രേണി
 പിടിക്കുന്നു! ഹാ? ഇതു ലത്തുവഹമല്ലെ? നാം ദേവന്മാരാ
 ണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുമോ? ലോകത്തിന്റെ മേൽ
 ഭോഷം ആരോപിക്കുന്നതു ശരിയാണോ? പുരുഷോത്തമ
 നും അത്യന്തശുഭനും ആയ ഈശ്വരനെ നമ്മുടെ സുതും
 കൊണ്ടു കഷ്ടതയിൽ പതിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? നിങ്ങൾ
 ക്കു സപാത്നതയുടെ ലേശംപോലും ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ
 ഈശ്വരതുല്യനാണ്. പിന്നെ നിങ്ങളെ ചീഡിപ്പിക്കു
 നാൻ ഏതു ലോകത്തിന് കഴിയും? സപ്തമനരകത്തിൽ കൂ
 ടിയും യാമരായ ഹാനിയും തട്ടാതെ, യാതൊരു മാലിന്യ
 ും ബാധിക്കാതെ, നിങ്ങൾക്കു കടന്നുപോകാം. പരാതി
 പറയുന്നതും അന്യന്മാരെ കുറ്റം പറയുന്നതുംകൊണ്ട് നി
 ങ്ങൾ അന്യന്മാരെപ്പറ്റി പരിഗണിക്കുന്നു എന്ന പ്രത്യ
 കമാകുന്നു. അന്യന്മാരെപ്പറ്റി പരിഗണിക്കുന്നു എന്ന
 കൂടിയ് നിങ്ങൾ അഭിമാനിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന് അവകാ
 ശിയല്ല നിങ്ങൾ എന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ബാഹ്യലോകം
 നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു എന്നു സങ്കല്പിച്ചു "ഹാ! ഈ ലോ
 കം പിശാചിന്റെ ലോകം! ഈ ആൾ എന്നെ ഉപദ്രവി
 ക്കുന്നു. അയാൾ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു!" എന്നെല്ലാം
 നിലവിളിച്ചു കഷ്ടത കൂട്ടുകൂട്ടായി വലിച്ചു വേർക്കുന്നതു
 കൊണ്ട് നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കുറ്റം അധികമാക്കുകയേ
 ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു കഷ്ടതയിൽ കൂടും കൂടി വേർക്കുക
 യാണ്.

നാം നമുക്കു കാപ്പം വേക്കണം. അത്രയും നമുക്കു ചെട്ടാൻ കഴിയും. കറച്ചുകാലത്തെയും അന്യന്മാരുടെ കാപ്പം വിട്ടേക്കുക. നമുക്കു ഉപായങ്ങൾ (മാർഗ്ഗം) ശരിയാക്കാം. ഫലം താനെ വന്നുകൊള്ളും. നമുക്കു ജീവിതം നല്ലതും ശുഭവും ആയിരുന്നാൽ മാത്രമേ ലോകവും നല്ലതും ശുഭവും ആകയുള്ളൂ. അതു് കാപ്പവും നാം അതിനുള്ള കാരണവുമാണു്. അതിനാൽ നമുക്കു് നമ്മെത്തന്നെ ശുദ്ധീകരിക്കാം! നമ്മെത്തന്നെ വിമർദ്ദാചന്മാരാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

നാലാമ്ന നാവാലി നിയമങ്ങൾ.

ഈ ചോദ്യകൃതികൾക്കു അഭ്യേതാശ്രമത്തിൽനിന്നു നാലുത്തിന്നു ചെറുപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രായേണ മാസത്തിൽ ഒരു വിതരണത്തിലും പ്രസിദ്ധീകരണം.

ഉദ്ദേശ്യം.

ഔദ്യോഗികസംസ്കാരത്തിലും മതപരമായതിലും ജനങ്ങൾക്ക് അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതായാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

വിധ.

(1) ഓരോ പുസ്തകത്തിന്നു നാലുതന്നെ 12 പുസ്തകങ്ങൾക്കു ഒരു ഉദ്ദേശ്യവും ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യ പ്രതികരണമെടുത്താൽ അതിന്നു അനുരൂപികയും വിധയുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

(2) പുസ്തകങ്ങൾക്കു കിടപ്പും വി. പി. അയയ്ക്കുന്നതല്ല. വിധ ഏല്പാഴ്ചക്കാരോടു കൂടാതെ അടയ്ക്കുന്നതാണ്.

അവകാശം.

(1) ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ സ്ഥിരം വരിക്കാരായിരിക്കുന്നവർക്കു കലാപ്രതി അഭ്യേതാശ്രമത്തോടൊത്തു സ്ഥാപിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന കലാപരവും സംസ്കാരപരവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ വീതകാലം മുഴുവൻ വേറെ വിഭാഗം. കോട്ടയത്തു കോളാലായിരിക്കാൻ അധികാരമുള്ളതും തമിഴും, സെക്രട്ടറിയുടെയും തപാൽ ഓഫീസ് വാരിയ്ക്കലും ചെല്ലാൻ കോളത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തിന്നും ഗ്രന്ഥാവലി വായിയ്ക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

(1) ഈ ചോദ്യകൃതികൾ, ശ്രീവിദ്യാകാനന്ദ സ്വാമികളുടെ ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, മേവൽതിരു എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, 1115 മേടത്തിൽ കോളത്തിലെ ഏതെങ്കിലും പ്രധാന കേന്ദ്രത്തിൽ വെച്ചു അഭ്യേതാശ്രമം വകയായി നടത്തുന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള തത്പരീക്ഷയിൽ പ്രത്യക്ഷീകൃതമാകേ ചേരുന്നതിന്നു അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും.

ആലോചന.

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായം കോളി ആശുപത്രി
വിക. സംസ്കൃതപാഠശാല, ആര്യവേദപഠശാല, ഗുരുവായൂർ, സഹ്യ
വിദ്യാലയങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസസംഗ്രഹം എന്നിവയ്ക്കു വിനിയോഗിക്കുന്ന
താണ്.

ഈ കൃതിയുടെ വിവരങ്ങൾ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് സ്കൂൾ
വിദ്യാ അധ്യക്ഷന്മാർ.

എന്നു,

ആഗമനന്ദനസ്വാമികൾ,

അപ്പോലോത്തറ.

കോളി.

ഈ കൃതിയുടെ പകർപ്പ് കൈമാറ്റം വിക. ആശുപത്രി ആലോചനാസമിതിയുടെ
വിലയിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു. പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ 12 പേജ്
കുറവിലുള്ളതാണ്. പേജ് 100-ൽ കൂടുതൽ. ആലോചനയിൽ കൈമാറ്റം നൽകിയ
ഈ കൃതിയുടെ പകർപ്പ്.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണ ലിഖിതം.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണലിഖിതം എന്നാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണലിഖിതം വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.
ലിഖിതം. ശ്രീരാമകൃഷ്ണലിഖിതം കൈമാറ്റം.

ഈ ലിഖിതത്തിന്റെ കൃതികൾ അപകർഷിക്കുന്നവർക്ക് വില ക. 3.

അക്ഷരപ്പതിപ്പ് വില ക. 5.

അതുകൊണ്ട് അപകർഷിക്കുന്നവർക്ക് അക്ഷരപ്പതിപ്പ് കൈമാറ്റം.

AM ആഗമനന്ദനസ്വാമികൾ.